

NIEUWE AVONTUREN

Lord Ruster

genaamd
Raffles

DE GROTE ONBEKENDE

DE KLOK DES DOODS

N° 2335

WEKELIJKSE AFLEVERING

40 Ct.

Elk nummer van deze detective-serie bevat een volledig verhaal
Uitgave van « IN DEN OUDEN WINDMOLEN », Hasselt (België)
Vandenhoudt Frans, Zomerstraat, 3, Hasselt
Voor Nederland : Roman- Boek- en Kunsthandel, Amsterdam

Nadruk verboden. — Alle rechten voorbehouden.

De Klok des Doods

HOOFDSTUK I

HET VERTREK NAAR GOUDEILAND

John Raffles vouwde het nummer van de Cape Times, waarin hij aandachtig had zitten lezen, keurig op, wierp het op het rooktafeltje naast zijn gemakkelijke stoel, stond uit die stoel op, en zei tot Charles Brand, die hem sedert enige ogenblikken aandachtig had gadegeslagen:

— De grond wordt mij hier nu wel iets te warm onder de voeten. Wij mogen niet vergeten, dat Johannesburg nu eenmaal niet Londen is en dat men zich hier niet zo gemakkelijk verscholen kan houden dan in de wereldstad met zijn ruim acht miljoen inwoners.

— Ik ben blij dat je tot deze gevolgtrekking bent gekomen, zei Brand droogjes. Ik kan mij vergissen, maar ik verbeeld mij, dat ik de laatste da-

gen lieden in de omgeving van ons huis heb opgemerkt, die verdacht veel geleken op rechercheurs of detectives.

Raffles gaf niet aanstonds antwoord, maar staarde door het wijdgeopende raam naar buiten.

De sterke geur van vanille en tijm, drong op de vleugelen van een koel ochtendbriesje naar binnen.

Het gesprek had plaats in een pasgebouwde villa, een van die moderne bungalows, zoals men nu steeds meer aantreft in de onmiddellijke nabijheid van de grote steden van alle landen der wereld, en die er geheel en al op zijn ingericht, het leven voor de blanken ook in tropische landen draaglijk te maken.

Ruim een maand te voren had Raf-

fles Londen verlaten, met het doel de strijd aan te binden met een aantal diamantvorsten, die juist een congres hielden in Johannesburg, en in die betrekkelijk korte tijd had hij een aantal avonturen beleefd, zo gevaarlijk als hij in geruime tijd niet had gekend, waarbij meermalen zijn leven en dat van zijn beide metgezellen, Charles Brand en James Henderson, op het spel had gestaan.

Raffles laatste, zeer gewaagde zet, toen hij na een lange tocht in de wildernis, weer naar Johannesburg was teruggekeerd, was de beroving van een diamantsyndicaat, waarvan de leden zich op een laaghartige wijze hadden ontdaan van een paar lastige getuigen.

Het was in de tijd van de beruchte diamantrush, na de ontdekking van een nieuwe vindplaats ten westen van de stad, en het is dus begrijpelijk, dat allerlei misdaden, welig moesten bloeien op een zo bij uitstek geschikte bodem.

Raffles en zijn makkers hadden te doen gekregen met het uitschot der maatschappij, tot zelfs in de oerwouden van Centraal Afrika.

De zet van Raffles was volkomen gelukt, en daarover had hij zeker niet te klagen, maar in een stad als Johannesburg met ongeveer 300.000 inwoners, kan men zo'n gijntje niet uithalen, zonder groot gevaar te lopen, in handen der politie te vallen.

En dit was een geval, waaraan de politie nog lang en met bitter zelfverwijt zou denken.

Want het stond vast, dat Raffles een ogenblik zeer nabij was geweest, dat men slechts de hand naar hem behoefde uit te strekken, en toch had de schrandere avonturier nog kans gezien op het allerlaatste ogenblik te ontkomen, waarbij een stoute vlucht over de daken, nadat de aanslag gelukt was, hem in voorloplige veiligheid had gebracht.

Bij die gelegenheid was hem een bedrag van bijna 50.000 pond sterling aan goud, ruwe en geslepen diamanten en bankpapier in handen gevallen, en het behoeft geen betoog, dat het gedupeerde diamantsyndicaat alles op haren en

snaren zette om de brutale rover, die de leden van het syndicaat zo lelijk bij de neus had gehad, in handen te krijgen.

Zo opzienbarend was de aanslag geweest, dat de dagbladen er nu reeds vier dagen lang over schreven en Raffles had dan ook juist een stukje gelezen, een vinnige redactionele beschouwing, waarin de vraag werd gesteld, waarvoor de politie van Johannesburg dan eigenlijk deugde, als zij niet in staat bleek, fatsoenlijke burgers te beschermen, tegen de roofzuchtige klauwen van onbeschaamde dieven.

Raffles dacht het zijne van die fatsoenlijke lieden, maar hij begon zich toch een beetje ongerust te maken over de activiteit van de politie, waarvan hij herhaaldelijk, zij het dan ook op een veilige afstand, enige staaltjes had kunnen gadeslaan.

Behalve het reeds genoemde bedrag was hem gedurende zijn verblijf in Afrika nog een andere, zeer aanzienlijke buit in handen gevallen, en Raffles was tot de slotsom gekomen, dat niets hem hier meer terug kon houden, nu zijn straffe hand gerechtigheid had uitgeoefend.

De politie wist, dat Raffles zich te Johannesburg ophield, hij beschikte over een paar goede vermommingen, maar zijn voorraad was nu uitgeput, hij kon deze niet aanvullen zoals te Londen en een zeker instinct waarschuwde hem, dat het net hoe langer hoe nauwer om hem werd dichtgetrokken en dat, als hij nog een dag wachtte, de slag wel eens kon vallen.

Hij ging in de kleine villa, die hij gehuurd had, door voor een goedmoedig rentenier.

Maar hij had in de laatste dagen verdachte gedaanten zien rondzwerven om het huis, en hij was er de man niet naar, om rustig die slag af te wachten in een plaats, die hem zo weinig kansen bood op ontsnapping.

De politie was hier in tegenstelling met Londen, nog al snel met de revolvers, en Raffles had volstrekt geen lust, het op een geregeld vuurgevecht te laten aankomen.

Vandaar zijn uitroep van zoëven.

— Wij gaan dus naar Londen terug, riep Charles Brand opgewekt uit.

— Dat is te zeggen, niet regelrecht, amice, antwoordde Raffles glimlachend. Vergeet niet dat ik een groot bedrag bij mij heb, goed verborgen in stevige valiezen, dat ik eerst in veiligheid moet brengen. In de eerste jaren zal ik er toch weinig mee kunnen uitrichten, en een reis van anderhalve dag kan ons op de plek brengen waar ik zijn wil: goud-eiland.

Brand wist meteen wat Raffles bedoelde.

De Grote Onbekende had, over de gehele aardbol verspreid, een tiental goede plekken, waar hij zijn buit verborgen had en die nog altijd gevrijwaard waren tegen ontdekking, ofschoon Raffles heel goed besepte, dat de tijd naderde, waarop men van onbewoonde eilanden, of verborgen plekken niet meer zou kunnen spreken.

Maar zover was men toch nog niet en Raffles hoopte en verwachtte, dat het ook in de eerste tien of twintig jaren niet zover zou komen.

Goudeiland nu, was een klein rots-eilandje, nauwelijks tien vierkante meters in oppervlakte, met weinig plantengroei, hetwelk behoorde tot de groep van de Marianne- of Ladrone Eilanden, een groep in de Stille Oceaan, gelegen ten oosten van de Philippijnen, en omstreeks dertig breedtegraden daar vandaan.

Brand wist, dat het inderdaad niets bijzonders zou zijn, om binnen anderhalve dag die plek te bereiken.

Want nog altijd rustte in de lege schuur van een boer, op enige kilometers ten noorden van Johannesburg, de Duivel der Lucht, de snelle vliegmaschine van de gentleman inbreker.

Deze door Raffles zelf gemaakte vliegmaschine, die niet door een benzine-motor werd gedreven, maar door een ook weer zelf uitgevonden gasturbine, kon een in die dagen ongehoorde snelheid bereiken.

Deze vertelling speelde zich af omstreeks twintig jaren geleden en toen was 600 km. per uur iets ongelooflijks.

Met dit toestel zou het inderdaad gemakkelijk vallen, de afstand van omstreeks 6000 mijlen, welke Johannesburg van de Ladrone scheidde, binnen die tijd af te leggen.

En nu werd Henderson, de reusachtige chauffeur, binnengeropen.

Raffles vroeg hem of alles onmiddellijk gereed gemaakt kon worden voor de reis.

— Als het moet, mylord, kunnen wij over een uur vertrekken.

— Ja, James, het moet, en nog liever binnen een half uur, antwoordde Raffles. Je weet zelf wat er hier gebeurd is.

— Wij hebben een paar schurken afgedroogd, mylord, riep de reus uit, terwijl zijn ogen begonnen te glanzen.

— Precies, James, maar de methode, die wij daarbij toepasten, draagt waarschijnlijk niet de goedkeuring weg van de politie. Dus... weg wezen.

Veel bagage was er niet; een paar sterke valiezen, een stevige gonje zak, waarin verduurzaamde levensmiddelen konden worden meegevoerd, dan de geweren, die daarginds waarschijnlijk goed zouden te pas komen, en de revolvermunitie.

Ook de opvouwbare tent moest worden meegenomen en het aluminium kookgerel.

Nu was het zaak, een taxi te vinden.

En nu brak een gevaarlijk ogenblik aan, want Henderson, die het huis verliet, om een taxi te gaan halen, zag aanstonds, dat er een tweetal mannen op enige afstand van het huis heen en weer liep. Het tweetal keek hem strak aan, en een ogenblik stond hij in beraad, om Raffles en Brand te waarschuwen, maar hij bedacht, dat de tijd drong, en dat zijn baas waarlijk wel op zijn hoede zou zijn.

Zoals gezegd, lag het huis in een voorstad, en het duurde dan ook wel tien minuten, voor hij eindelijk een chauffeur vond van een taxi, die bereid was de lange rit te ondernemen naar het huis van de boer, die de vliegmaschine bewaarde.

Henderson nam naast de chauffeur plaats en snel reed het voertuig terug.

De beide verdachte mannen waren nergens meer te zien.

Dat was gelukkig, en men moest nu maar zo gauw mogelijk van dit gunstige ogenblik gebruik maken, bedacht de reus, terwijl hij op het huis toeliep.

Maar terwijl hij langs het wijdgeopende raam ging, zag hij daar twee hem onbekende heren in de kamer zitten, die met Raffles en Brand in gesprek schenen te zijn.

Het moest echter wel een heel vreemd gesprek zijn, want de beide bezoekers hadden ieder een revolver in de hand, die zonder de minste twijfel respectievelijk op Raffles en Brand gericht waren, die echter zeer rustig in hun stoelen zaten.

Natuurlijk hadden alle vier het naderen van de taxi gehoord, maar de beide detectives, aan hun identiteit viel thans niet meer te twijfelen, durfden niet omkijken, uit vrees dan te worden overrompeld.

En dat werd hun ongeluk, want Henderson bedacht zich geen seconde, wipte met één enkele sprong over het lage raamkozijn naar binnen en voor de twee lastige bezoekers nog goed wisten wat er geschiedde, had de reus hen beiden reeds in de nek gegrepen, en zo dicht tegen elkander gedrukt, dat er geen sprake van was, dat zij hun wapens zouden kunnen gebruiken.

Raffles en Brand waren trouwens onmiddellijk opgesprongen en het volgende ogenblik waren de twee rechercheurs ontwapend en stevig vastgebonden op hun eigen stoelen, zodat zij zich in het eerste uur zeker niet zouden kunnen bevrijden.

— Dat was juist bijtijds, James, zei Raffles opgewekt. Als je tien minuten later was gekomen, zou je ons waarschijnlijk niet meer hebben aangetroffen. Deze heren stonden er bepaald op, dat wij hen naar het hoofdbureau van politie zouden vergezellen.

— Je bent Raffles, ontken het maar niet, siste een van de detectives woedend.

— Maar wie denkt daar aan, waarde heer? vroeg Raffles luchtig. Het behoeft

geen geheim meer te zijn, nu ik deze stad toch ga verlaten. Vlug de bagage op de auto, jongens, en dan gemaakt dat wij weggkomen.

Terwijl Raffles sprak, droegen Brand en Henderson snel de reeds klaargezette bagage naar de taxi.

Raffles had de ramen aanstonds gesloten, omdat hij wel begreep, dat de beide detectives zouden gaan schreeuwen, en een ogenblik later nam hij naast Brand in de taxi plaats, die snel wegreed.

Een uur later hield de auto stil op geringe afstand van de hoeve, bij welker eigenaar Raffles zijn vliegmaschine had achtergelaten.

De taxi werd weggezonden, met de chauffeur werd afgerekend en nadat de bagage was afgeladen, liepen allen belast en beladen, het erf op. Raffles trof de boer op zijn akker, betaalde hem de overeengekomen som, en met de hem toevertrouwde sleutel opende hij daarna zelf de schuur.

De Duivel der Lucht werd naar buiten gerold. Het toestel bleek het verblijf daarbinnen uitstekend te hebben verdragen, en kon onmiddellijk vertrekken.

Er waren nog drie reserve cilindres met gecomprimeerd gas, hetwelk als drijfkracht diende, aanwezig en dat was ruimschoots voldoende voor een tocht van heel wat langer dan anderhalve dag.

Het was ongeveer elf uur in de ochtend toen de sierlijke vogel zich trots in de lucht verhief en aanstonds koers zette in noordoostelijke richting.

Daar Raffles de reis het liefst zoveel mogelijk over land maakte, stak hij aanstonds de reusachtige zeearm over, welke Madagascar van het Afrikaanse vasteland scheidt, vloog over dit reusachtige eiland, hetwelk groter is dan geheel Engeland, tot aan zijn uiterste noordelijke punt, en waagde zich toen boven de Indische Oceaan. Omstreeks half twee zweefde de Duivel der Lucht boven de Admiraliteitseilanden en zette zijn weg voort, naar Colambo, op Ceylon gelegen.

HOOFDSTUK II

EEN NOODLOTTIGE LANDING

Zonder zich ergens op te houden, steeds vliegend op een hoogte tussen vier en vijfduizend meter, zweefde de Duivel der Lucht onafgebroken voort, en was reeds boven Madras, toen de duisternis begon te vallen.

Raffles had volstrekt geen haast, nu hij Afrika eenmaal verlaten had en zo deed hij de machine neerstrijken in een eenzame streek, op een vlakte niet ver van een bamboebos.

Niet zodra waren de drie mannen, een weinig verstijfd, uit de vliegmaschine gestapt, of de nodige voorzorgsmaatregelen voor de nacht werden genomen.

De beide draagvlakken werden losgemaakt, hetgeen binnen enkele minuten kon geschieden, tegen de machine geplaatst, waarna alles werd bedekt met een groot ondoordringbaar dekzeil, hetwelk het toestel tegen eventuele stortbuien moest beschermen.

De avondmaaltijd werd gebruikt, de drie mannen rookten hun pijpen en praatten enige tijd op zachte toon.

Daarna begaven zij zich ter ruste, na zich in hun dekens te hebben gewikkeld. Zij waren zo gehard, dat zij voortreffelijk sliepen op de harde grond en ontwaakten de volgende ochtend geheel uitgerust, gewekt door het luide gekweel en gekwetter der vogels in de naburige bossen.

Heinde en ver vertoonde zich geen menselijk wezen en Madras was op minstens drie uren gaans verwijderd.

Het zeldboek werd van de machine afgenomen, de drie mannen namen een verfrissend bad in de heldere beek, die het woud doorsneed, ontbeten met vruchten, brood en koud vlees, bevestigden de draagvlakken aan de romp, waarna de Duivel der Lucht haar reis verder voortzette.

Raffles was van plan, verder de kustlijn te volgen van Indië, rondom de Golf van Bengalen te vliegen en vervolgens door het Zuiden van China en over de Philippijnen op de Ladrone-eilanden aan te houden.

De uren verstreken, Indië gleed als het ware onder de Duivel der Lucht weg, het blauwgroene water van de Golf van Bengalen verdween uit het oog en de vliegmaschine bevond zich omstreeks twee uur in de namiddag boven Mandala.

Op een hoogte van meer dan zesduizend meter bereidde Henderson de eenvoudige maaltijd, terwijl de aarde zich voordeed als een onduidelijke massa, waarop niets bepaalds was te ontdekken.

Alleen de toppen der hoogste bergen waren goed zichtbaar, en rezen uit boven de nevel, die de aarde scheen te omhullen.

Nu werd de delta van de Ganges zichtbaar, de heilige rivier der Hindoes, nadat de machine aanzienlijk was gedaald.

Steden en dorpen wisselden elkander af, woeste bergstromen en wouden, ber-

gen en dalen, en uur na uur bleef de Duivel der Lucht het oosten tegemoet vliegen. Met een merkwaardige snelheid scheen de zon naar de kim te dalen, veel sneller dan gewoonlijk, hetgeen eigenlijk een heel natuurlijk verschijnsel was, daar de zon reeds over het zenith heen was, en nu in het westen begon te dalen, terwijl de luchtreizigers, zich integendeel met grote snelheid in oostelijke richting begaven.

Toch zou het nog wel enige uren licht blijven, toen de vliegtuigmachine de grens van het onmetelijke Chinese rijk passeerde, op slechts zes of zeven mijlen ten noorden van Kiang-hun.

Het was op dit oogenblik dat Brand een kreet slaakte, die juist een blik naar buiten had geslagen, om omlaag te zien.

— Wat is er? schreeuwde Raffles, die de kreet boven het geraas van de schroef uit had gehoord.

Het gelaat van Brand was bleek, toen hij zich naar Raffles toeboog, en hem in het oor riep:

— Wij hebben een wiel verloren, ik zag het vallen.

Dat was inderdaad een zeer ernstig malheur.

Ofschoon Raffles de snelheid van zijn machine aanmerkelijk kon verminderen door de motor te drosselen, was de landingssnelheid toch nog altijd zeer groot, ongeveer als die van een sneltrein, waarbij de beide wielen van het landingsgestel onmisbaar waren.

Het was een groot geluk te achten, dat Brand bij toeval naar omlaag had gekeken, en het losgeraakte wiel pijlsnel had zien vallen.

Henderson sloeg zich met gebalde vuisten op het hoofd en jammerde:

— Dan heb ik mijn taak niet goed verricht, mylord. Dan is me iets ontgaan. Maar ik verzeker u, bij alles wat mij lief is, dat ik alles aan de machine grondig heb nagekeken, voor wij opstegen.

— Daarvan ben ik overtuigd, James, het is jouw schuld niet, riep Raffles terug, die zelf even was geschrokken, omdat hij de grote omvang beseftte van het gevaar, dat nu dreigde.

De symmetrie van het toestel was

verbroken, maar dit was bij lange na het ergste niet, het gevaar zou pas dreigend worden op het oogenblik van de landing.

Daarom besloot Raffles zo spoedig mogelijk te dalen, voor de duisternis aanbrak. Tegen zijn zin, want hij bevond zich boven Chinees gebied, in een tijd dat de vreemdelingen in een groot gedeelte van het Hemelse rijk niet werden geduld. Te Johannesburg immers waren reeds de berichten doorgedrongen van moord op zendelingen, mannen, vrouwen en kinderen.

Toch durfde hij niet verder vliegen, temeer daar er een felle wind was komen opsteken, die het besturen van de vliegtuigmachine zeer moeilijk maakte, een van die te vreezen wervelstormen, die in China veelvuldig voorkomen, en die de Chinese Zee tot een van de meest gevreesde zeeën op aarde kunnen maken.

Hoe hij echter zou kunnen landen met slechts één wiel, op die steenachtige bodem, dat was hem een raadsel. En toch zou het moeten geschieden, al was de kans groot, dat de machine onmiddellijk zou kapseizen en verbrijzeld zou worden, met degenen die er zich in bevonden.

Tot overmaat van ramp kende Raffles de streek hier slecht, daar hij er nog slechts éénmaal geweest was, en dat nog heel lang geleden.

Alle drie de mannen dachten aan hetzelfde, terwijl de machine schuin omlaag schoot door een thans loodkleurige hemel, met valse, gele striemen er in. Eensklaps bukte Henderson zich voorover naar Raffles en schreeuwde hem in het oor:

— Zou het niet beter zijn, mylord als wij het andere wiel ook maar kwijt waren? Dan zoudt u een buiklanding kunnen maken.

— Zonder twijfel, James, ik zou een zandvlakte kunnen opzoeken, of een groot tafelland, en dan zou althans de kans bestaan, dat wij het er levend afbrachten.

— Het is goed, mylord, dan zullen wij ons van dat wiel ontdoen, riep de reus, en vastberaden stapte hij achter-

waarts en begon het ronde deksel open te schroeven, dat gedurende de vlucht boven in de vliegmaschine werd gesloten, teneinde te voorkomen dat de hevige zuiging het casco van de machine uit elkaar zou rukken.

— Wat ga je doen, James? riep Brand ontzet.

— Dat zult u wel zien, mijnheer Brand, antwoordde de reus kortaf. Iets dat gedaan moet worden.

Brand bukte zich naar Raffles, en riep hem toe, wat Henderson van plan was.

— Hij brengt het er niet levend af, riep hij.

— Laat hem, Charles, riep Raffles terug. Het is onze enige kans. Nu ik weet wat hij wil, zal ik de snelheid tot het uiterste beperken. Maar laat hij zich een touw om het lichaam binden, en bevestig dat stevig aan het toestel, zodat hij in ieder geval niet omlaag kan vallen.

Brand kon de reus nog juist bij een zijner benen vatten, terwijl deze bezig was, zich door de nauwe opening te wringen, waarbij de hevige stormwind hem reeds aanstonds het ademhalen bijna onmogelijk maakte, en hem de ogen uit de kassen scheen te drukken.

Brand wees op een dik koord, toen op de borst van de reus, die het dadelijk begreep, terugkeerde, en zich het sterke touw stevig onder de oksels liet binden met een knoop op de rug.

Intussen was de snelheid van de machine aanzienlijk verminderd, en ofschoon het een onderneming bleek, waarmee het leven gemoeid kon zijn, het was toch niet totaal onmogelijk.

Stoutmoedig kroop Brand nu het eerst door de opening met het uiteinde van het touw in zijn handen, en kroop toen over de vliegmaschine tot hij een plek bereikt had, waar hij een der dwarsstijlen van de draagvlakken kon vatten.

Hij liet er zich schrijlings op neer, met moeite weerstand biedend aan de druk van de wind, en slaagde er in, het einde van het touw, hetwelk Henderson om het lichaam had, aan een deel van de kist te bevestigen.

Brand nam op het uiteinde van de as, waarvan het wiel was afgelopen, plaats, het hoofd van de storm afkerend, en zich met alle macht vastklampend met knieën en vuisten, terwijl hij zover mogelijk achterover neeg.

Henderson had zich intussen aan de andere kant laten zakken, haalde een Engelse sleutel uit zijn zijzak en begon de moer los te draaien, die het dikke wiel op de as bevestigd hield.

Het was een bijna bovenmenselijke taak, want hij moest over het wiel heenleunen, en kon de moer maar juist even bereiken.

Hij had de moer bijna losgedraaid, toen de Engelse sleutel aan zijn vingers ontglipte, van de moer gleed en omlaag viel.

De reus maakte een gebaar van woede en drift, vatte het wiel met beide handen, zich alleen maar in evenwicht houdend met behulp van zijn knieën en voeten, en trachtte het van de as te drukken.

Hij rukte het een paar malen heen en weer, terwijl zijn slapen bonsden van inspanning, tot zich de laatste schroefdraden plotseling begaven, de moer van de as vloog, en het wiel er achter aan.

Maar zo onverwacht was het wiel los geraakt, dat Henderson het evenwicht verloor. Met 'n hartverscheurende kreet stortte hij van zijn zitplaats en zwaaide aan het einde van het koord in de ruimte, vastgehouden onder zijn oksels.

Het touw was in voortdurende beweging, en met ontzetting zag Brand dat het bij iedere slingering over een uitstekend, scherp staalgedeelte schuurde.

Een ogenblik werd hij door een duizeling bevangen van afschuw, maar met de uiterste wilsinspanning herstelde hij zich, klauterde terug, liet zich door de opening zakken, en schreeuwde met een stem die van opwindning en angst beefde:

— Landt om 's hemels wil zo gauw mogelijk. Henderson is gevallen en hangt aan het einde van het touw, het slingerert voortdurend heen en weer en wordt afgeschuurd, als het breekt zal hij van een hoogte van meer dan duizend meter

te pletter vallen.

Raffles verbleekte, maar klemde de tanden op elkaar, schuin schoot de vlieg-machine omlaag, en zocht de bodem.

Raffles zowel als Brand lieten hun blikken in het rond waren, totdat de jongeman plotseling uitriep:

— Dat tafelgebergte daar ginds, het lijkt mij volkomen vlak te zijn, en het ziet er uit alsof het met zand bedekt is. Aan het andere uiteinde zie ik door de kijker iets als een huis, neen, het is een Chinese tempel. Hoe dan ook, wij moeten landen, Edward.

De volgende minuten werd het uiterste gevegd van de zenuwen der beide mannen, en vooral van Raffles, die de machine bestuurd.

De minste onvoorzichtige beweging zou voor Henderson een onmiddellijke dood betekenen.

De vlieg-machine naderde nu de hoogvlakte en scheerde er overheen op een hoogte van nog geen vijftig meter.

Brand had goed gezien, de oppervlakte bestond voor een deel uit zwart zand, verderop uit rotsgesteente.

Wel tweemaal beschreef Raffles een grote cirkel boven de tafelberg, niet alleen om het landingsterrein te verkennen, maar ook om Henderson duidelijk te maken, dat aanstonds het psychologische moment zou aanbreken, waarop alles gewaagd zou moeten worden, om alles misschien te verliezen.

Nu wenkte Raffles Brand naast zich en riep hem toe:

— Verplaats je gewicht zoveel mogelijk naar achteren. Kruip op 't staartstuk, en laat je vallen zodra je voelt dat de machine grond raakt. Wij moeten proberen het toestel tot het laatste ogenblik volkomen horizontaal te houden. Hopelijk zal de dikke laag zand of aarde Henderson redden. Hoe lang is het touw?

— Op zijn minst tien meter.

— Dat is een groot geluk, Charles, want dan kunnen we althans hopen dat de machine hem niet onder zich verplettert. Ik ga landen.

Brand begaf zich naar de kleine kajuit, kroop naar buiten, zover mogelijk naar achteren en kon door de boven-

kiel te grijpen, even voor het staartstuk, zich daar in evenwicht houden.

Als hij omlaag keek, zag hij nu en dan het zware lichaam van Henderson.

Gelukkig was de reus niet bewusteloos, want nu en dan greep hij met een van zijn armen het touw boven zijn hoofd, waarschijnlijk om het ondraaglijke rukken en trekken onder zijn oksels een weinig te verminderen, daar, waar het touw hem in het vlees moest snijden.

Brand bemerkte verder dat Raffles nogmaals een bocht beschreven had, alweer lager, en nu naderde het precaire ogenblik.

Zou Raffles niet te laag gedaald zijn? Zou het lichaam van Henderson aan het einde van het touw aanstonds te pletter slaan tegen de steile wand van de tafelberg?

— Neen, Gode zij dank. Raffles had de afstand zo nauwkeurig afgemeten, dat de benen van Henderson zich op nauwelijks een meter afstand bevonden van de grond.

Toen liet hij het toestel nog een ogenblik hellen, uiterst voorzichtig en langzaam, en plotseling was het alsof het zich vanzelf weer oprichtte, als een ballon, die ballast uitwerpt.

Brand uitte een kreet.

Hij had gezien hoe de voeten van Henderson de grond raakten, en hoe hij aanstonds omver werd getrokken en als een zak zand werd meegesleurd. Maar ook had hij gezien hoe de moedige kerel zijn mes gereed hield, met de andere hand het touw boven zijn hoofd greep, een flinke jaap, en hij rolde wel acht, tien malen als een konijn dat is aangeschoten om en om, en bleef toen roerloos liggen.

Raffles moest begrepen hebben wat er geschiedde, want hij bracht de machine dadelijk weer lager, tot een meter boven de grond, richtte haar toen weer een weinig op, de stalen buizen schuurden over het gladde rotsgesteente, verwaarloosd hotsend schoof de machine voort zodat Brand binnen enkele ogenblikken al van zijn plaats was gesmeten, de schroef stond stil, en de machine liep haar vaart nog wel veertig meters ver-

der uit, terwijl telkens een buis met het geluid van een pistoolschot afknapte.

Brand, die er met een paar builen en schrammen was afgekomen, richtte zich op en uitte een jubelkreet. Er was hier en daar wat verbogen, een paar buizen waren geknapt, die gemakkelijk uit de voorraad vervangen konden worden, maar de schroef was beschadigd, evenals de rest van de machine.

Maar hoe stond het met Henderson? Had hij er het leven afgebracht?

Nog duizelig van de val, richtte Brand zich op, en tuurde over de hoogvlakte.

Een kreet ontsnapte hem.

Want daar naderden, gekleed in lange, zwarte gewaden, een groot aantal mannen, het hoofd gedekt met een zonderling kalotje, voorzien van een plankje, eveneens zwart geverfd, dat met zon-

derlinge symbolen was beschilderd, en die Brand aanstonds herkende als Boeddhistische priesters.

Zij hadden een man in hun midden die zich slechts met moeite op de been scheen te houden.

Die man was Henderson, uit zijn wonden bloedend, blootshoofds, met het touw nog onder zijn oksels.

Achter die priestertroep kwam een tierende, schreeuwende, met stokken en zwaarden zwaaiende menigte, die eensklaps als uit de bodem opgerezen scheen te zijn.

Die menigte kwam zo snel aanlopen, dat, voor Raffles en Brand zelfs maar aan verzet hadden kunnen denken, zij omsingeld waren door een vijandige troep Mongolen, die dreigende keelklanken uitstootten.

HOOFDSTUK III

VOOR DE VIERSCHAAR

Toen Brand voor de landing met zijn kijker het land verkende, had hij een groot gebouw gezien, geheel aan het einde van het rotsplateau gelegen. Het was een Boeddhistische tempel, zeker wel duizend jaar oud, maar die nog niets scheen geleden te hebben van de tijd, met zijn ontzaglijke muren, waarvan er een gevormd werd door de rotswand zelf.

Nu de duisternis inviel, maakte het gebouw een angstaanjagende, sombere indruk. Het was in een bijgebouw van deze tempel, dat de drie gevangenen die nacht werden opgesloten, elk afzonderlijk, in een onderaardse kerker, die waarschijnlijk opzettelijk met dat doel was gebouwd, en waaruit zelfs het genie van Raffles geen uitweg zou weten te vinden, want de muren waren bijna een halve meter dik en de deuren waren niet voorzien van sloten, maar van sterke, ijzeren grendels.

Daarenboven werd ieder van die deuren bewaakt door twee Chinese schildwachten, met het blinkende zwaard als een geweer over de schouder, en wier eentonige schreden de gehele nacht weerklonken. Zij werden echter niet gehoord, want de drie gevangenen Europeanen sliepen, uitgeput van de vermoelenissen en emoties.

Zij zouden hun kracht de volgende dag zeer nodig hebben.

Eten kregen zij niet, maar daaren- tegen wel een kruik met helder water,

waarvan zij gretig dronken. Een der priesters kwam bovendien naar Henderson kijken, en zelfde zelfs diens wonden, waarop hij ze verbond met een handigheid, die bewees, dat hij, behalve zielverzorgen zijner geloofsgenoten, ook een bekwaam heelmester was.

In het begin hoorden de drie mannen zelfs door de dikke muren hunner kerker heen, het woedend getier ener opgewonden menigte, maar dat scheen met kracht te worden onderdrukt.

In ieder geval sliepen zij wel zes of zeven uur aan een stuk volkomen rustig, maar dat het dag was, wisten zij niet, want hun gevangenis bezat geen vensters, en slechts een smalle opening, heel hoog boven de vloer, liet een weinig licht door.

Omstreeks zeven uur in de ochtend knarsten er grendels en de drie mannen ontvingen achtereenvolgens bezoek van een cipier, met een fraaie dolk in de gordel en, wat voor de gevangenen wel zo aangenaam was, een kom met rijst, brood en eieren. Deze gevangenisbewaarder werd gevolgd door twee reusachtige Mongolen, ieder gewapend met een van die twee-handzwaarden, zoals zij sedert onheuglijke tijden in gebruik zijn bij de Chinese zwaardvechters.

Na het ontbijt verstreek er nog een uur, en toen werden de drie mannen tegelijkertijd, ofschoon langs andere wegen, buiten het gebouw gebracht en stonden eensklaps in het volle licht

van een prachtige dag.

De zon stond reeds hoog aan de hemel, en zij konden de gehele omgeving overzien.

Het bleek hun nu, dat de verminkte vliegmaschine inderdaad was neergestreken op een bijna volkomen vlak tafelland.

Het helde aan alle zijden bijna loodrecht af naar de vlakte, op een enkele plek na, vanwaar een kronkelend pad, eigenlijk een volslagen weg van bijna vier meters breedte, zich omlaag slingerde langs de helling.

En daar heel beneden lag een dorp, dat nu echter wel verlaten zou zijn, want de platte rots krioelde van oosterlingen.

Er waren er zeker wel 4000 bijeen, en bezielde met verre van vriendschappelijke gevoelens jegens die blanke indringers, die daar zo plotseling uit de lucht waren komen vallen.

De menigte werd in bedwang gehouden door een lijfwacht, bestaande uit twaalf mannen, waarvan er vier, behalve hun kleurige, ouderwetse uitrusting, goede geweren bij zich hadden, die al heel zonderling afstaken tegen de rode zijde van hun met goud bestikte gewaden, de lange vlechten die hun op de rug hingen, de ronde schilden, de lansen en de kromme zwaarden.

Die vlechten wezen er in ieder geval op dat de westerse beschaving nog lang niet tot dit afgelegene plekje was doorgedrongen.

Niet ver van de tempelingang, op een natuurlijke verhevenheid, zat een groepje mannen, zo stil alsof zij in de dood verstijfd waren en die blijkbaar een hoge positie innamen, want vol diepe eerbied lagen enige priesters om hen heen geknield.

Het was duidelijk dat het toeval hen hier gevoerd had naar een geheiligde plek van China, waar nog zeer oude gebruiken werden gehandhaafd.

Of die Mongolen iets zouden begrijpen van dat vreemde ding, met zijn geweldige vierken en zijn zonderlinge snuit, dat daar roerloos te rusten scheen op het rotsplateau, viel te betwijfelen.

Het behoeft nauwelijks gezegd, dat

men de gevangenen aanstonds beroofd had van wat als wapen dienst kon doen. Zij hadden zelfs hun zakmessen niet meer, en Raffles, die even voor hij ging landen zijn revolver in zijn zak had laten glijden, miste dit wapen, waarvan die oosterlingen dus in ieder geval wel het gevaar begrepen, en dus ook de werking.

Ieder hunner was met sterke touwen geboeid, en bewaakt door drie bewapende bewakers, die hen nu dwongen, tot dicht voor de verhevenheid te naderen. Plotseling klonk in goed Engels:

— Knielt.

Geen der drie Engelsen bewoog zich. Zij hadden het niet geleerd, te knielen voor mensen, en zeker niet voor die barbaarse priesters.

— Knielt, klonk het nogmaals, en nu dreigend bevelend.

De drie Engelsen bleven staan, onverschrokken, totdat hun drie bewakers zich woest op hen wierpen en de weerloze mannen, die zich onmogelijk konden verdedigen, dwongen te bukken.

Maar drie mannen waren voor Henderson in ieder geval niet voldoende.

Al waren zijn sterke armen ook met dikke touwen op zijn rug gebonden, zo verdedigde hij zich toch geruime tijd, totdat er eindelijk zes van de zwaarste Chinezen aan zijn lichaam hingen en Raffles hem bevelend had toegeroepen.

— Ik gebied je om te knielen, James. Bedenk dat een dode Henderson ons van heel weinig nut kan zijn.

Dit scheen voor de reus een argument te zijn dat pakte, tenminste hij slingerde met een woeste ruk zijn aanvallers nogmaals van zich af, zoals het everzwijn het de honden doet, die zich op hem hebben geworpen, en knielde neder op de grond, terwijl hij mompelde:

— Het is omdat mylord het beveelt, maar ik zal het jullie betaald zetten, geel geboefte.

De man die zoëven Engels had gesproken, bleek een der lagere priesters te zijn die de taal uitstekend sprak en ook verstond en nu als tolk diende.

Het volgende gesprek ontspan zich.

— Hoe heb je het durven wagen, ongelovige hond, tot ons heilig gebied door te dringen?

— Hoge priester, het was volstrekt niet mijn bedoeling, om dit te doen, antwoordde Raffles kalm. Machten, sterker dan ik dwongen mij er toe.

— Wie zijt gij, en wie zijn die twee mannen?

— Ik ben een invloedrijk Engelsman, en ik zou u willen aanraden mij behoorlijk te behandelen, en deze lieden zijn mijn metgezellen.

— Zijn zij u onderdanig?

— Geenszins, antwoordde Raffles. Zij zijn mijn vrienden.

— Dat is te zeggen, ik ben de chauffeur van mylord, maar daar begrijp jij toch niets van, geel stuk ongedierte met je luizenstaart, schreeuwde Henderson woedend.

— Stil James, beval Raffles weer. Maak onze toestand niet nog erger door je grove taal.

De woorden van de reus waren dadelijk door de tolk overgebracht, maar de hoge priester toonde volstrekt niet wat er in hem omging, toen hij de belediging begreep.

Hij keek Henderson alleen maar eens aan, met een vreemde, raadselachtige glimlach om de dunne lippen.

Brand had eigenlijk veel liever gezien dat de man woedend was uitgevaren, want die glimlach boezemde hem schrik in. Wanneer deze oosterlingen zich hun vijanden betoonden, en daar had het alle schijn van, dan wachtte hun alle drie zeker een afschuwelijke dood, want de Chinezen zijn nog altijd meesters in de vreselijke kunst der lichamelijke martelingen.

De hoge priester liet zijn blikken weer langzaam naar Raffles gaan, vervolgens naar de vliegmaschine, en begon weer:

— Ik heb horen verluiden van de uitvindingen der westerlingen. Zij maken thans metalen vogels, en reizen daarmee door de lucht. Is dit zulk een reuzendier?

— Ja, maar het is zwaar gewond, hoge priester, antwoordde Raffles langzaam. Het kan niet meer opvliegen.

— Des te beter, hernam de Chinees

langzaam. Ik kan u niet laten gaan. Gij zijt hier op een plek gekomen, die heilig is en de menigte verlangt uwe hoofden als zoenoffer aan de toorn der goden, die gij hebt durven tarten. Gij zult, voor een nieuwe dag aan de hemel rijst, deze aarde verlaten hebben.

— Wees voorzichtig, hoge priester, riep Raffles op trotse toon. Bedenk dat ik een Engelsman ben van hoge rang, en dat mijn dood en die van mijn metgezellen duizendvoudig gewroken zal worden.

— Ik vrees uw landgenoten niet. Wij oosterlingen vrezen de westerlingen niet langer, die tijd is voorbij. Wij zijn talrijk als het zand van de zee, en als wij dat willen dan zullen wij u vernietigen, en u verdelen van het aanschijn der aarde.

Hij had zonder stemverheffing gesproken, maar er lag zulk een sinistere uitdrukking van haat en woede op zijn gelaat, dat Brand het koud over zijn rug voelde lopen.

Daar Raffles hem trots bleef aanzien, maakte de priester een gebaar van ongeduld en minachting en ging voort:

— Gij zult op deze hoogvlakte de dood sterven, die wij u hebben toebedacht, en gij kunt nu nog een laatste wens te kennen geven, waaraan ik zal voldoen, indien het mij mogelijk is. Zeg mij dus wat gij verlangt.

— Ik zou heel graag de prachtige, zeldzaam grote robijn willen hebben, hoge priester, die zich daar aan de voorzijde van uw hoofddekseel bevindt, antwoordde Raffles rustig.

Niet zodra was de vraag overgebracht, of een der beulen deed, zonder dat hem iets bevolen was, een dreigende stap naar voren, als gereed om toe te slaan met het machtige zwaard, waarvan de brede kling schitterde in het licht van de zon.

Zulk een onbeschaamdheid moest onmiddellijk met de dood gestraft worden, zo meende hij.

De priester echter keek Raffles met hetzelfde koude glimlachje aan, en zei toen afgemeten:

— Uw hand zal niet in aanraking komen met de robijn van een hoge-

priester van Boeddha, ongelovige hond. Vraag iets anders, of zwijg.

— Als ik iets te vragen had, dan zou het zijn, om een partijtje met hem te mogen knokken, mylord, bromde Henderson tussen de tanden. Wat zou ik die kerel met zijn gemene tronie graag eens aan zijn rattenstaart over deze hoogvlakte trekken.

— Stil James, houd je tong in bedwang, beval Raffles.

De priesters schenen even op gedempte toon onder elkaar te beraadslagen, en toen sprak de tolk met luide stem.

— Het vonnis is gevallen. Gij hebt u vergrepen aan het heilig gebied, de menigte eist uw dood, en gij zult sterven door de Klok. Gij zult aanwezig zijn bij de toebereidselen, en morgen, wanneer de zon boven de kim rijst, zult gij uw misdrijf boeten, dat onvergeeflijk is.

HOOFDSTUK IV

DE MARTELING VAN DE KLOK

Onmiddellijk werden de drie geboeide mannen omringd door wel twaalf zwaar-bewapende soldaten, die echter geen vuurwapenen bezaten.

Ofschoon de drie Europeanen al heel wat gezien hadden van de wereld, zo was dit schouwspel toch volkomen nieuw voor hen. Zij hadden er slechts een flauwe afspiegeling van kunnen zien in de finales van prachtig aangeklede revue's in Londen of Parijs. De soldaten waren nauwkeurig even groot, en waarschijnlijk zorgvuldig uitgekozen. Zij droegen een wapenrok, rijk bestikt met gouden lovers, en die met een gordel van goudraad om het middel werd dichtgetrokken.

Hun borst was bedekt met een ronde plaat van goud, die een zon voorstelde, naar alle richtingen stralen uitwerpend.

Zij droegen scheenplaten, wel enigszins gelijkend op die van de oude Romeinse soldaten, sandalen met gouden knoppen, en een helm aan de voorkant voorzien van een eigenaardig groot vizier, een soort van grendel, die het neusbeen beschermde.

Prachtige, volle bossen struisveren rezen van die helmen op en vielen neer op hun schouders.

Zij waren gewapend met een krom zwaard, in een schede van marokijnleder, een rond schild, van een metaal-soort, die Raffles niet kende, en die nog het meest op aluminium leek, en een lange lans, eindigend in een zilveren

van weerhaken voorziene punt.

Deze mannen nu drongen hen ruw naar een enigszins hoger gelegen gedeelte van het rotsplateau dicht bij de tempel en lieten hen daar neerzitten, waarop zij een bijna geheel gesloten kring om hen vormden, en de punten van hun lansen naar hen toerichtten, om bij de eerste verdachte beweging te kunnen toestoten.

De drie gevangenen begrepen wel, dat op dit ogenblik aan vluchten niet te denken viel, want de touwen waarmede zij gebonden waren, waren stevig, en zij konden geen twee meters ver komen.

— Zouden we hier kunnen praten, mylord, zonder dat die koperen fluitketels ons verstaan?

— Zij verstaan stellig geen Engels, James.

— Des te beter. Dan wilde ik u iets vragen. Wat bedoelde die man zoëven toch, toen hij zei dat wij zouden sterven door de Klok?

Raffles gaf niet dadelijk antwoord, maar er trok even een korte huivering over zijn gelaat, toen hij eindelijk zei:

— Wat die man zei is niet anders dan de letterlijke waarheid, James. Eigenlijk is het niet de Klok, die ons zal doden, maar de klank.

— Dat kunt gij toch niet in ernst menen, mylord, riep de reus vol ongeloof uit. De klank van een klok zou een mens kunnen doden?

— Langzaam, maar zeker, James, en

op een afschuwelijke wijze. En hoe krachtiger de mens gebouwd is, hoe intenser de marteling.

— Maar hoe kan dat? Hoe is zo iets mogelijk? riep Henderson, die nu ondanks zichzelf verbleekte. Het klinkt als een sprookje.

— Het is een vrij gebruikelijke marteling bij de Chinezen, of was dat althans nog slechts betrekkelijk kort geleden, James, die gewoonlijk werd toegepast op godslasteraars, of op hen die zich aan een priester vergrepen hadden. Ik zal het je in het kort trachten uit te leggen. De veroordeelde wordt stevig vastgebonden, zodat hij zich ternauwernood verroeren kan, tussen de zware stijlen van een reusachtige kooi, vier in aantal, die zich in een boog verenigen. Van het midden van die boog hangt een bronzen klok af, veel gelijkend op onze gewone kerkklokken, en die een omvang heeft van vier of vijf meter. De ter dood veroordeelde bevindt zich met zijn hoofd ongeveer een meter onder de klepel van die klok. Deze nu wordt langzaam, tergend langzaam, in beweging gebracht door de beulen. In het eerst is de klank te verdragen, maar al gauw wordt hij oorverdovend. Men voelt het bloed in zijn slapen kloppen, en men krijgt hevige hoofdpijn; maar dat is niet alles. De geluidsgolven, op machtige wijze zich door elkaar bewegend, doen het beenderengestel ontwrichten, drijven het bloed met kracht tegen de wanden der bloedvaten en persen als het ware langzaam maar zeker het hele menselijke lichaam in elkaar, dan weer uit elkaar. En bedenk dat dit alles heel langzaam gaat. Sommigen worden krankzinnig, voor de dood komt. En die komt niet eerder, alvorens er een etmaal verstreken is. Onderzoekt men, nadat de dood eindelijk als een verlossing is gekomen, het slachtoffer, dan vindt men in een schijnbaar geheel gaaf lichaam alle zwakkere beenderen vermorzeld, alle organen verwoest. De pijnen die men lijdt moeten ongelooflijk zijn, ofschoon de Chinees nog wel erger martelingen heeft uitgedacht.

De reus bleef een ogenblik in gedach-

ten voor zich uitstaren en zijn stem had een schorre klank toen hij er met moeite uitbracht:

— Het zijn beesten. Ik wist niet dat zo iets mogelijk was. Ik heb toch vaak met genoegen naar de kerkklokken van mijn dorp geluisterd, mylord.

— Die waren veraf, mijn jongen. Zelfs de klokkenluider bevindt zich op een veilige afstand van de klokken die hij in beweging brengt, en vergeet niet dat zijn taak betrekkelijk kort duurt. Kijk, daar beginnen de beulen reeds met het opstellen van het gevaarte.

Van de plek waar zij gezeten waren, konden de drie gevangenen een groot zijgebouw van de tempel zien met twee vervaarlijk hoge deuren er in, die zoëven langzaam waren geopend, en nu op de zware hengsels draaiden.

Wel vijftig priesters van lage rang kwamen nu te voorschijn, gekromd onder het gewicht van een toestel, dat er uit zag als een gewone heistelling, zoals ze ook gebruikt worden voor het inslaan van palen.

Die stelling werd eerst opgezet, kabels werden over de schijven gelegd, vier zware, eikenhouten balken, werden met behulp van de heistelling in positie gebracht, en bovenaan met elkaar verbonden.

Alles ging volkomen ordelijk in zijn werk, terwijl er niets gehoord werd dan nu en dan het korte bevel van een opzichter.

Als ijverige mieren liepen de priesters heen en weer, en nu verscheen er langzaam een groot gevaarte, lichtbruin van kleur, en zacht glanzend in het zonlicht.

Het was de Klok des Doods, op een lage rolwagen geplaatst, en waarvoor alle vijftig priesters zich gespannen hadden. Met inspanning van alle krachten werd het ding voortgetrokken tot onder de vier palen die het moesten dragen.

Men hoorde niets anders dan het knarsen van de dikke, kleine wielen van de rolwagen en nu en dan in de verte de klank van een wonderlijk blaasinstrument, een zeer lange hoorn, zo lang dat er twee mannen nodig waren om die trompet te dragen, en die met een

loeiend geluid deed horen, dat mijnen ver in het rond verneembaar was.

Intussen rolde de wagen altijd verder, heel langzaam, afschuwelijk langzaam.

Het leek of er al uren verstreken waren, alvorens de klok eindelijk haar plaats had ingenomen onder de vierpoot.

Sterke touwen, dik als een pols, werden bovenaan de klok bevestigd, enige priesters klommen vlug als apen omhoog in een der vier draagpalen, die daartoe kleine inkepingen had, en maakten een takel vast aan het verbindingspunt, daarboven.

Zij moesten het werk reeds herhaalde malen verricht hebben, want nimmer haperde er iets, alles ging op de korte bevelen van een voorman. De touwen van de klok werden nu over de takel geleid, en daaraan opgehesen, tot zij eindelijk op haar plaats hing, zodanig, dat een krachtig gebouwd man er juist in gebukte houding onder kon staan.

Raffles wist echter, dat men hen niet zou laten staan, maar in knielende houding zou vastbinden aan zware ijzeren ringen, die in de rotsbodem waren vastgemetseld, en die zijn scherp oog reeds hadden ontwaard.

Een aantal priesters kwam aandragen met zware, meterlange houten rollen, met grillige kleuren en lettertekens beschilderd. Zij waren wel twee meter lang, en ongeveer een decimeter in doorsnede, en leken veel op monsterachtig grote deegrollen. Raffles herkende ze onmiddellijk als de gebedsrollen der Chinese Boeddhapriesters.

Een tiental dezer priesters was in een kring gaan zitten, en begon nu ijverig de gebeden te prevelen.

Tegelijkertijd werd de klok geprobeerd.

Twintig Chinezen klampten zich vast aan het dikke trektouw, en de Klok begon traag te schommelen.

Eindelijk raakte de klepel de rand.

De toon galmde donker en dreigend en Brand voelde een huivering over zijn lichaam lopen.

Het was als een waarschuwing. Maar Raffles stond kaarsrecht, met hoog op-

geheven hoofd, en moedig als altijd.

Hij wierp nog eens een blik naar zijn vliegmaschine, die daar dicht bij de rand van het plateau lag, geheel onbeschadigd, op het onderstel na, maar helaas niet in staat om zich in de lucht te verheffen, nu de wielen ontbraken.

Intussen luide de Klok steeds sterker, steeds krachtiger, en zelfs hier, dertig meter er vandaan, voelde men de rompsidderen door de heftige beweging en de luchtverplaatsing.

Nu begon Henderson toch ook in te zien, dat zelfs een krachtig gebouwd lichaam het op de duur wel eens niet zou kunnen uithouden, en als het ware uiteengerukt zou worden onder de invloed van die machtige luchtrillingen.

Eindelijk lieten de priesters het trektouw schieten en geleidelijk kwam de klok tot rust.

Zij spraken enkele ogenblikken zacht onder elkaar, weer klonk een kort bevel, de drie gevangenen werden aangegrepen, en naar de Klok gedreven.

Henderson meende dat het einde reeds gekomen was, en trok uit alle macht aan de touwen die hem gebonden hielden, maar Raffles zei waarschuwend.

— Spaar liever je krachten, James. Zij willen ons met verfijnde wreedheid een voorproefje geven van wat ons morgen te wachten staat.

Zij willen onze laatste uren vervullen met doodsangst. Wees sterk en blijf kalm, het dient tot niets om hier een poging tot verzet te wagen. Wacht een gunstiger ogenblik af.

Onmiddellijk kwam de reus tot bedaren, een weinig beschaamd over zijn drift, want hij zag zelf wel in, dat een poging tot ontvluchten op dit ogenblik toch niet zou baten.

Nu stonden zij onder de klok, dikke touwen werden van hun gebonden polsen naar de zware ringen in de bodem gevoerd, er doorgetrokken en weer vast gemaakt.

De Klok werd in beweging gebracht, en het was alsof een stormwind hen opnam en voortdreef. De ontzaglijke klank deed hun trommelvliezen pijnlijk trillen en zij voelden een zonderlinge druk in de maagstreek, zoals de para-

chutisten dat beschrijven, die hetzelfde waarnemen, als zij zich uit een vlieg-machine werpen, en de parachute zich nog niet heeft geopend.

Het duurde nauwelijks enkele minuten, maar in die korte tijd was het hun alsof zij hun spieren voelden verslappen, het bloed stootsgewijze door hun aderen werd geperst, en hun slapen uiteen dreigden te springen.

En nu begrepen zij het allen. Twee uren van dit luiden vlak boven het hoofd en zelfs de sterkste man zou bezweken zijn.

Men bracht de Klok tot stilstand, de touwen werden van de ringen losgemaakt, en daarna brachten de soldaten hen weer naar hun vorige plaats.

Maar nog was men niet aan het einde van de morele marteling, die men voor de gevangenen had uitgedacht.

Een geitje werd met de halsband vastgemaakt aan een der ringen.

Toen trad de hogepriester, met de fonkelende robijn voor aan zijn eigenaardige muts enige stappen op het drie-

tal toe, en de tolk vertaalde zijn horend gesproken woorden:

— Zie nu toe, opdat gij zult weten hoe het u zelf morgen vergaan zal, zodra de zon rijst.

De Klok begon opnieuw te luiden, en het ongelukkige geitje begon onmiddellijk angstig blatend heen en weer te springen.

Het duurde slechts kort, zeker nog geen kwartier en eerder minder. Toen lag het arme dier reeds uitgestrekt op de grond, men zag het witte lijfje opzwellen en weer inkrimpen als ware het een blaasbalg.

Toen lag het, na enige hevige stuip-trekkingen stil, en de Klok zweeg.

Eindelijk werden de gevangenen weggevoerd, en nu pas verhief het volk zijn stem en uitte een dreigende eenstemmige kreet van woede en haat.

Tien minuten later waren de drie mannen weer in hun afzonderlijke kerkers opgesloten, maar niet dan nadat zij in de gelegenheid waren geweest, op zachte toon enige woorden met elkaar te wisselen.

HOOFDSTUK V

ONTSNAPPING

De cel, waarin Raffles weer geworpen werd, was thans volkomen duister. Met opzet dwongen de Chinese beulen hun slachtoffers in het duister te blijven om de geestelijke martelingen des te meer te doen gevoelen.

Zij zouden nu steeds die afschuwelijke klok voor zich zien, het arme, dode geitje, de huilende menigte.

Raffles liet zich neer op de houten rustbank, het enige meubel in de kerker, en dacht na.

Hij begreep dat hij en zijn makkers deze nacht moesten proberen te vluchten voor de zon opging, anders zou hun lot bezegeld zijn.

Wapens bezat Raffles niet, want men had hem zelfs zijn zakmes afgenomen.

Ook beschikte hij ditmaal niet over die kleine, sluw verborgen instrumentjes waarvan hij zich onder andere omstandigheden wel eens voorzag, wanneer hij een gevaarlijke onderneming op touw zette, zoals heel kleine, fijne ijzerzaagjes, in staat om de sterkste boeien door te zagen, vijltjes, kleine boortjes, en vlijmscherpe mesjes, die hij soms in zijn haar, soms in de voering van zijn kleren verborg.

Waartoe had hij iets dergelijks ook nodig gehad bij de reis naar Goud-eiland?

En toch zou hij zich in de aller-eerste plaats moeten bevrijden van de sterke koorden, die zijn armen en polsen omknelden, zo stijf dat hij die ledematen ternauwernood kon bewegen.

Maar hoe dit te doen? Niets in zijn cel was er waarmede hij de touwen zou kunnen stuk snijden.

Het was alsof de Chinezen op iets dergelijks gerekend hadden, want de wanden waren volkomen glad, geen steen sprong naar buiten, en men had zelfs geen kruik laten staan, die hij had kunnen omgooien, om met behulp van een der scherven het touw door te vijlen.

Maar plotseling viel Raffles iets in, en zijn hart begon sneller te kloppen.

Hij droeg rijgschoenen, en dit bracht hem op een denkbeeld.

Hij ging op de krib zitten en boog zich voorover.

Het was hem echter onmogelijk, in die houding de ijzeren haakjes van zijn laarzen te bereiken, want de Chinezen hadden zijn ellebogen eerst naar achteren gewrongen, met touwen aan elkaar verbonden en daarop zijn polsen voor zijn lichaam nogmaals met kracht bijeengetrokken en vastgemaakt.

Intussen was dit een gelukkige omstandigheid en Raffles besloot tot iedere prijs, hiervan partij te trekken.

Daar hij de veter onmogelijk kon losmaken, stond hij op, en begon met groot geduld zijn linkervoet bij de wreef heen en weer te strijken over de scherpe kant van een der poten van de krib.

Het duurde wel een kwartier voor hij de veter plotseling hoorde kraken en aan het ruimere gevoel bemerkte, dat zij was gescheurd.

Hij boog nu telkens zijn voet in de wreef, op en neer, en eindelijk slaagde hij er in, zijn linkerschoen uit te krijgen met behulp van zijn rechtervoet, waarmee hij de hak naar omlaag drukte.

Daarop knielde hij neer, raapte de schoen op, waarbij het voorhoofd op de vloer moest steunen, richtte zich op, ging weer op de krib zitten en klemde de schoen tussen zijn beide knieën.

Hij bedacht dat hij een der bovenste haakjes gemakkelijk scherp zou kunnen slijpen tegen de muur,

Hij nam de schoen dus weer in beide handen, stond op en begon op de tast een van de haakjes heen en weer te halen langs de muur.

Het was inspannend werk, omdat hij zijn handen slechts heel weinig kon bewegen, en dus genoodzaakt was zijn hele lichaam te laten meewerken.

Bovendien bestond het gevaar, dat misschien een schildwacht het krassend geluid zou horen, ondanks de dikte van de deuren.

Hij hield dus telkens even op, om uit te rusten en om te luisteren, maar alles bleef daarbuiten stil.

Weer na een kwartier bemerkte hij, dat hij niet alleen het zwarte lak van het haakje had geslepen, maar dat er een scherp kantje aan was gekomen, voor zijn doel uitstekend geschikt.

Opnieuw ging hij zitten, klemde de schoen stevig vast tussen zijn knieën, en probeerde het touw heen en weer te halen over het scherpe haakje. Een paar malen moest hij de schoen een andere plaats geven, omdat het slappe leer te veel meegaf, en het haakje telkens uitschoot.

Maar tenslotte slaagde hij erin, het leder zelf tussen zijn knieën te klemmen en nu voelde hij tot zijn onuitsprekelijke blijdschap hoe vezel na vezel van het henneptouw zich begaf. Hoe lang het duurde had hij naderhand onmogelijk kunnen zeggen. Drie malen gleed de schoen tussen zijn knieën uit, die begonnen te trillen van vermoeidheid door het sterke klemmen, en driemaal verkeerde hij in de vrees, dat de deur zou worden opengedaan en de bewaker zou binnenkomen.

Eindelijk, met een laatste ruk, kon hij het touw lostrekken, dat zijn polsen gebonden had gehouden. Hij leunde even achterover om uit te rusten, en dacht ondertussen na over de beste wijze, ook zijn gebonden armen te bevrijden.

Eerst bracht hij zijn armen achter zijn rug zo dicht mogelijk bij elkaar, maar het lukte hem niet, het nu niet langer strak gespannen koord, langs zijn rechthoek gestrekte armen omlaag te trekken.

Toen dit dus niets uitwerkte, knielde hij op de vloer neer, met zijn rug naar de krib gewend, en trachtte langs een der zijkanten het touw af te stropen.

En dit ging beter.

Hij moest om de vijf minuten ophouden, uitgeput door de ongewone, zeer inspannende houding, maar hij voelde hoe het knellende touw gestadig een weinig lager schoof, totdat het eensklaps van zijn polsen omlaag gleed.

Raffles slaakte een diepe zucht, en bleef een ogenblik onbeweeglijk liggen.

Toen begon hij eerst heel langzaam, daarna vlugger zijn armen te bewegen, op te heffen en uit te strekken, teneinde de bloedsomloop te herstellen.

Het dode gevoel week geleidelijk, en na een kwartier wist hij dat hij het volle gebruik van zijn spieren had herregen.

Hij vroeg zich af, of de gevangenen geen voedsel meer zou worden gebracht.

Dat zou echter niet stroken met de plannen der Chinezen, die juist wensen, dat hun slachtoffers tot het allerlaatste ogenblik zouden beschikken over hun lichamelijke en geestelijke vermogens.

De mogelijkheid bestond dus, dat de bewaker kwam, en hij moest daarom trachten, voor dat noodlottig ogenblik de kerker te hebben verlaten.

En hier deden zich aanstonds moeilijkheden voor, die schier onoverwinnelijk leken.

Indien Raffles instrumenten en gereedschappen had gehad, al waren ze nog zo fijn en teer, dan zou hij althans een poging hebben kunnen doen, de deur aan te tasten, maar daaraan viel thans niet te denken.

De muren waren bijna een voet dik, en stevig, en hij had trouwens niets, en althans niet, om zelfs maar de kalk te krabben.

Heel hoog bevond zich de opening, waardoor wat lucht kon binnendringen, maar dat gat was niet te bereiken, want de zware krib stond juist aan de andere kant, en was bovendien met vingerdikke, ijzeren banden aan de vloer vastgemaakt.

Zou dan al zijn moeite toch nog vruchteloos zijn geweest, en zou zijn

vrijheid van beweging hem niet baten?

Hij wilde juist onderzoeken, of hij wellicht de ijzers van de krib zou kunnen losmaken, toen hij daarbuiten een licht gerucht hoorde.

Het waren de slepende schreden van de schildwacht, die naderbij scheen te komen.

Heel even bonsde het hart van Raffles met woeste slagen tegen zijn ribben en toen werd hij plotseling zeer kalm; hij beheerste zich volkomen, en al zijn spieren spanden zich.

Hij begreep dat er nu over zijn leven of zijn dood beslist zou worden.

Hij moest die man tot iedere prijs machteloos maken, overrompelden, tenminste wanneer hij zou binnentreden, wat nog niet eens zeker was, of het zou met hem en zijn makkers gedaan zijn.

Snel ging hij op de krib zitten, boog zijn armen naar achteren, vatte een der stukken touw, zodat het leek, alsof zijn polsen nog altijd gebonden waren.

Nauwelijks had hij dit gedaan, of hij hoorde de zware grendels terugschuiven, de deur draaide langzaam op haar hengsels, een lichtstreep drong naar binnen, het grijnzende hoofd van een Chinese cipier keek om de hoek, trad toen binnen, in de ene hand een lantaarn van een eigenaardige vorm dragend, vervaardigd uit dunne platen hertshoren; en in de andere hand een schaal met rijst en schapenvlees.

Raffles kon hem nu goed zien, zoals hij daar binnenkwam, in zijn zijden kleed, met een wijde mantel daarover de gele gordel, waarin de ivoren schede stak van zijn zwaard, de sandalen, en het eigenaardige hoofddeksel.

Er was spot in de zwarte ogen van de cipier, toen hij even naar Raffles keek, die een toonbeeld van wanhoop scheen te zijn, zoals hij daar ineengedoken op zijn rustbank zat, en liet een schor keellachje horen.

Maar juist toen die gele snoeshaan de zware deur met zijn hiel achter zich dichtduwde, ontspande zich dat schijnbaar slappe, ontzenuwde lichaam van Raffles als een stalen veer, en diens vuist trof de man tegen de kin.

Maar het flakkerende kaarslicht had zijn hand minder zeker gemaakt dan anders, en de cipier wankelde slechts even.

Ongelukkig genoeg was de lantaarn gevallen, die dadelijk uitdoofde.

Als een tijger wierp Raffles zich nu in het donker vooruit, en greep de man juist nog bij een van zijn mouwen.

Hij hoorde een flitsend geluid, alsof er zijde gescheurd werd, en hij begreep dat de cipier zijn zwaard getrokken had.

Iedereen zou onder deze omstandigheden om hulp hebben geroepen, maar deze man was een Chinees en die doen dat niet zo gauw.

Raffles begreep dat zijn leven nu op het spel stond, want hij was ongewapend tegenover een man, die een vlijmscherp geslepen zwaard hanteerde, waarmee hij natuurlijk goed wist om te gaan.

In den blinde greep hij opnieuw toe, waarbij het geluk hem dienstig was, want hij vatte juist de pols van de gewapende hand, toen de man op goed geluk wilde toeslaan. Een wanhopige strijd ving aan, want de bewaker was sterk, lenig en geoefend; hij kronkelde zich als een slang, om aan de greep van Raffles te ontkomen, die zijn lichaam als een ijzeren tang omvat hield, teneinde de Chinees te beletten, van zijn zwaard gebruik te maken.

De bewaker gromde als een wild dier, en tweemaal voelde Raffles diens scherpe tanden in zijn schouders.

Maar hij hield stevig vast, wel wetende, dat zijn lot beslist zou zijn, als hij ook maar een ogenblik aarzelde of verslapte.

Plotseling, tragisch en onverwacht, kwam het einde.

In hun worsteling botsten de beide mannen tegen de krib, strukelden, en vielen.

Raffles hoorde een geluid als een dofte snik, en eensklaps werd het lichaam van de Chinees in zijn greep slap en krachteloos.

Hij stond hijgend op en wachtte even. Alles bleef doodstil.

Hij stak zijn voet een weinig vooruit, en stootte tegen een zware massa, die niet meegaf.

Raffles bukte zich, de hand vooruit gestoken, en zijn vingers raakten de vlijmscherpe snede aan van een zwaard.

Hij deed snel een stap terug, tastte in zijn zakken, vond daar lucifers.

Hij streek er een van aan, en daar lag, met zijn gelaat naar beneden, de armen wijd uitgespreid, de Chinees op de vloer.

Hij was in zijn eigen zwaard gevallen, en de punt stak wel twee decimeters uit zijn rug naar buiten. Hij moest onmiddellijk dood zijn geweest.

Raffles wist direct wat hij nu te doen had; hij wentelde de dode cipier om en ontdeek hem vlug van het wijde overkleed met de lange mouwen dat hij over zijn kleren aantrok.

Hij plaatste het zonderlinge hoofddeksel van de dode op zijn eigen hoofd, en ontstak de kaars in de lantaarn.

Niet zonder moeite trok hij het zwaard uit het bloedende lichaam, want hij begreep, gewapend te moeten zijn, stak het in de schede, bevestigde deze aan de riem om zijn middel, onder het opperkleed, en opende nu zeer voorzichtig de deur.

Daar in de gang was alles zwart als de nacht.

Niets deed zich horen.

Bij het zwakke schijnsel van zijn lantaarn zag Raffles op een bank nog een paar dampende schalen staan met rijst en vlees, die waarschijnlijk voor Brand en Henderson bestemd waren.

Hij deed een paar stappen en bleef plotseling staan, op het horen van een regelmatig tikken op een deur, een paar meters verder.

Hij luisterde scherp toe. En aanstonds wist hij het. Daar werd met morsetekens geseind, zoals Brand dat wel meer deed, in soortgelijke gevallen.

De cel van de jongeman lag slechts een paar meters van zijn eigen en misschien was hij zoëven iets van de worsteling gewaar geworden.

Raffles bedacht zich geen ogenblik, maar trad op de deur toe, schoof de zware grendels terug, en opende de deur.

Hij had de lantaarn ter hoogte van zijn gezicht geheven, Brand herkende

hem onmiddellijk en weerhield met moeite een kreet van onzegbare vreugde.

Raffles trad snel binnen en had met een paar sneden van het vlijmscherpe zwaard de touwen doorgesneden, die Brand nog gebonden hielden, ofschoon ook hij blijkbaar moeite had gedaan, om ze stuk te krijgen.

— Weet je waar Henderson is? vroeg Raffles fluisterend, zodra de jongeman vrij was.

— Hij kan onmogelijk ver hier vandaan zijn, antwoordde Brand even zacht. Luister eens, wat is dat?

Raffles luisterde scherp toe, en het was alsof hij nu onafgebroken stappen heen en weer hoorde gaan, zware schreden die maar niet ophielden.

Daar liep iemand heen en weer in een kleine ruimte als een dier in zijn kooi.

De beide vrienden traden in de gang, op alles voorbereid, en hadden spoedig vastgesteld dat het geluid kwam van achter een deur aan de overzijde, enige meters verder.

Die deur te openen was het werk van een ogenblik, en het was maar goed dat Raffles de voorzorg had genomen het hoofddekseel even af te zetten, en met de lantaarn zijn gelaat te verlichten, want de reus stond al klaar de verwachte cipier met gebukt hoofd, als een ram in de borst te stoten, nu hij zijn armen niet kon gebruiken.

Hij smoorde een kreet, en toen het zwaard de dikke touwen had doorgesneden, die hem boeiden, vatte hij, bijna snikkend, de hand van Raffles en stamelde hees.

— Dat is bijtijds, mylord. Ik heb heel wat doorstaan, en ik geloof niet dat ik laf ben, maar het vooruitzicht van zo'n dood door die afschuwelijke Klok...

— Stil, James, geen woord, fluisterde Raffles verschrikt. Wij zijn nog lang niet in vrijheid. Wij moeten hier weg, en zo gauw mogelijk. Er zullen nog wel meer bewakers in deze gevangenis zijn. De man die in mijn cel zichzelf in zijn zwaard wierp had geen sleutels bij zich. Toch zullen wij nog wel een deur voorbij moeten gaan. Sluit je achter mij

aan, op veilige afstand, zodat men je niet aanstonds ziet, en kom me alleen te hulp als ik het waarschuwend seïn laat horen. Ik heb de weg goed onthouden, die wij hebben moeten afleggen en ik weet deze desnoods in volmaakte duisternis terug te vinden. Volg mij.

Raffles sloeg het geel zijden opperkleed dicht om zich heen, greep de lantaarn met de linkerhand, en hield met de rechter het ivoren gevest omkneld van het Chinese zwaard, dat op dit ogenblik het leven van drie mannen kon betekenen.

Hij had het zonderlinge hoofddekseel weer opgezet en daar hij met gebukt hoofd liep, en de lantaarn laag droeg, was het onmogelijk, aanstonds het bedrog te bemerken.

Evenals de hele, reusachtige tempel was ook deze gevangenis, die er een deel van vormde, zeer uitgestrekt, en bestond uit een groot aantal elkander kruisende gangen, trappen, duistere cellen en grotere vertrekken, waarvan de deuren zorgvuldig gesloten waren.

Zeker zou ieder ander dan Raffles bijna aanstonds verdwaald zijn in dit doolhof van kronkelende gangen, en ook Brand moest zichzelf al spoedig bekenen, dat hij het plan tot ontvluchting reeds nu zou hebben opgegeven.

Maar Raffles scheen de weg, die zij dezelfde ochtend tot tweemaal toe hadden moeten afleggen, evengoed te kennen als Rotten Row in Hyde Park, en wel aan verschillende kleinigheden, die aan een ander zouden zijn ontsnapt.

Tot tweemaal toe hief hij waarschuwend de hand op, daar zijn scherp oor enig gerucht had vernomen.

Beide keren stonden de drie mannen onbeweeglijk stil, wachtende en gereed om hun leven duur te verkopen. De laatste keer naderde het gerucht van slepende schreden zo dicht de plek, waar zij zich bevonden, dat Raffles reeds het zwaard had vrij gemaakt, gereed om toe te slaan. Maar op het laatste ogenblik ging de man, die daar de ronde deed, een andere richting in en het gevaar was weer voorbij.

Eindelijk, na een tocht, die Brand eindeloos voorkwam, bereikten ze een

ruimte die hij nu zelf herkende bij het onzekere licht van Raffles lantaarn.

Zij waren vlak bij de ingang.

Maar op hetzelfde ogenblik doofde Raffles die lantaarn en de twee mannen die hem volgden zagen direct, waarom hij dit deed.

Want bij het zware bronzen hek, dat de gevangenis afsloot van de buitenwereld, zaten twee schildwachten, onbeweeglijk stil, en bij hen stond een lantaarn, die hun gele gezichten zwak verlichtte, terwijl zij de beide handen gekruist lieten rusten op het gevest van hun ontblote zwaarden, die zij voor zich hielden en die met de punt op de grond steunden.

De gevangenis had namelijk geen deur in de ware betekenis van het woord, maar een dubbel hek van dikke tralies, zodat men naar buiten kon kijken, over een deel van de tafelberg, waarboven juist een grote, bijna volle maan langzaam oprees.

Het plateau scheen geheel verlaten te zijn, want het was reeds ver in de nacht.

In het oosten meenden de drie mannen zelfs reeds de lucht een weinig te zien opklaren als ter aankondiging van de dageraad.

Naast het hek bevond zich een vertrekje, waarschijnlijk voor de cipiers bestemd, waarvan de deur op een handbreed openstond.

Een ogenblik stond Raffles in be- raad, wat er thans te doen viel. Naar een andere uitweg te zoeken in deze dwaaltuin van steen en graniet, was onmogelijk, al zou zulk een uitweg er zeker wel zijn. Door dit hek moesten zij vertrekken; het kon niet anders. Het was echter gesloten en stevig ook, en het werd bewaakt door twee Chinezen, die allesbehalve silepen, al zaten zij daar ook onbeweeglijk als stenen beelden.

Dicht bij elkaar gingen de drie mannen zo zacht mogelijk enkele schreden verder, en kregen aldus meer te zien van het oppervlak van de tafelberg, waar de vrijheid wenkte, totdat zij plotseling de Klok in het oog kregen, het martelwerktuig, dat voor hen het einde

moest betekenen, wanneer zij er niet in slaagden, bijtijds uit deze kerker te vluchten.

Weer gingen zij een weinig verder, gereed om toe te springen, bij de minste beweging, die de bewakers zouden maken.

Maar toen zij nog tien meters van hen af waren, stiet Henderson bij ongeluk met de voet tegen een laag bankje dat hij te laat had gezien en het verschuiven van de poten over de stenen vloer, bracht onmiddellijk beweging in de schijnbaar verstarde gestalten.

Met wonderbaarlijke vlugheid waren zij op de been, grepen hun zwaarden, en plaatsten zich onmiddellijk in de karakteristieke gevechtshouding van de Chinese zwaardvechters, wijsbeens, het bovenlichaam 'n weinig terzijde en achterover hellend, de greep van het zwaard met beide handen omknellend, de armen gestrekt, de knieën gekromd.

Raffles kende die methode, hij kende ook de ongelooflijke lenigheid van de geoefende zwaardvechters. Hij had echter een kans, die school in het feit, dat die Chinezen niet gewend waren op de westerse wijze te scherpen.

Hij liet een zachte waarschuwingskreet horen, en zonder zich een ogenblik te bedenken wierp hij de mantel af, wikkelde deze bliksemsnel om de linkerarm, en trad onversaagd op de dichtstbijzijnde cipier toe.

Het volgende ogenblik hadden de beide zwaarden elkaar gekruist met een sissend, snijdend geluid.

Dat van Raffles was iets korter, hetgeen een nadeel was, maar toch bedacht hij zich geen seconde.

Tot tweemaal toe sloeg de Chinees met ongelooflijke snelheid naar Raffles, en tweemaal wist deze het zwaard van zijn tegenstander met zijn omwikkelde arm terzijde te slaan. Toen kwam zijn eigen wapen neer, met een onstuimige hevigheid, en de Chinees viel neer als een blok, met gespleten schedel, waarbij zijn wapen kletterend uit zijn hand viel.

Dit alles was zo bliksemsnel in zijn werk gegaan, dat niemand nog goed wist wat er gebeurd was.

Behalve de andere cipier, die zijn wapen had geheven, en het zou zeker met Raffles gedaan zijn geweest, die zich na zijn houw onmogelijk weer zo snel in postuur kon stellen, als Henderson er niet was geweest.

De reus had het bankje, dat hun noodlottig was geworden, bij een der poten gegrepen, en weerde hiermede de slag van het zwaard af. De kling drong diep in het ijzerharde hout, en brak af. De Chinees wilde met zijn gebroken wapen niettemin nogmaals toeslaan, maar Henderson was hem voor, en velde hem met een enkele slag van zijn primitief wapen. De Chinees zakte in elkaar alsof de bliksem hem had getroffen en bleef stil liggen.

— De sleutels, zei Raffles zacht. Een hunner zal ze wel bij zich hebben.

Maar Raffles kende de Chinezen blijkbaar toch niet voldoende, want een haastig onderzoek van de dode en de bewusteloze bracht aan het licht, dat zij de sleutels niet bij zich hadden. Het was dus onmogelijk, het hek te openen.

Een ogenblik maakte zich moedeloosheid van het drietal meester.

Wie weet was de korte worsteling wel ergens gehoord, en zou men aanstonds

met een grote overmacht komen opdagen, om hen nu op staande voet onder de Klok ter dood te brengen.

Maar met een kort gegrom trad Henderson naar voren, greep met zijn ontzaglijke vuisten een der bronzen spijlen van het hek en begon er uit alle macht tegen te duwen, zich schrap zettend tegen de zijwand.

De spijl was zeker drie decimeters dik, en geen vijf mannen van normale kracht zouden er ook maar de minste beweging in gekregen hebben, maar onder de hevige druk van de Hercules raakte de stang uit het lood, boog zijdelings uit, steeds verder, steeds verder, tot de volgende spijl bijna geraakt werd.

Toen kwam een tweede tralie aan de beurt, en het duwen veranderde in trekken.

De pezen in de hals van de reus zwollen op, de aderen vulden zich tot barstens met bloed, zijn gelaat werd rood, toen paars van inspanning, maar het brons moest het afleggen tegen zijn ongehoorde spierkracht. Er werd een langwerpige ovaal gevormd, waardoor zelfs hij zijn zwaar lichaam kon heenwringen.

Zij stonden buiten hun gevangenis.

HOOFDSTUK VI

DE ROBIJN VAN DE OPPERPRIESTER

Op het eerste gezicht scheen de hoogvlakte geheel verlaten te zijn.

Spookachtig rees in het licht van de maan, op een zestigtal meters afstand, een geweldige vierpoot op, waartussen de Klok als afhing, zich scherp en dreigend aftekenend tegen de steeds lichter wordende hemel.

Dicht bij de rand van het rotsplateau rustte nog altijd de vliegmaschine, als een aangeschoten vogel, die op haar meester scheen te wachten.

En het was alsof niet ver daar vandaan zich enige gedaanten bewogen, langzaam en plechtig, die nu eens de armen ten hemel hieven, dan weer zich

zeer diep neerbukten op de harde grond.

Een van die drie gedaanten hief met afgemeten bewegingen nu en dan een lang voorwerp op, dat de drie mannen herkenden als de gebedsrollen, die zij die dag reeds eerder gezien hadden.

Raffles had de vuisten gebald en fluisterde nu met gedempte stem.

— Ik kan het denkbeeld niet verdragen, dat ik mijn vliegmaschine in de handen van die gele duivels moet achterlaten.

— En daarenboven, Edward, wij moeten onze vliegmaschine terughebben, willen wij veilig hier vandaan komen. Onze vlucht zal aanstonds bemerkt worden,

dat kan niet anders, en waar wij hier de weg niet kennen, zullen die drie knopen ons al heel gauw hebben achterhaald. Wij moeten de Typhoon in handen zien te krijgen.

— De Typhoon en de Robijn, Charles, zei Raffles rustig.

— Hoe kun je daar aan denken, onder omstandigheden als deze? fluisterde Brand hoofdschuddend.

— Aan robijnen kan ik altijd denken, luidde het laconieke antwoord. En zeker aan zulke, die groter zijn dan een duivenei. Wat zal die hogepriester overigens wel van mij denken als ik vluchtte, zonder mijn bedreiging ten uitvoer te hebben gebracht. Ik wil die robijn hebben, en hij zal hem mij ook moeten afstaan, goedschiks of kwaadschiks. Hij behoeft maar uit de tempelschatten te putten, om er een soortgelijke steen in te vinden, daarvan ben ik zeker. En ik geloof dat ik hier ook nog wel eens zal terugkeren, zodra mijn vliegmaschine van haar wonden hersteld is.

— Ik ben alleen maar benieuwd hoe wij het zullen aanleggen, met het toestel op te stijgen, fluisterde Brand.

— Dat is van later zorg, amice. De hoofdzaak is, dat wij die sprinkhanen daar, die er uitzien alsof zij aan heilgymnastiek doen, overmeesteren. Ik geloof dat er niet meer zijn dan drie, en ik meen de hogepriester te herkennen, met zijn beide assistenten. In de schaduw gebleven, jongens, en er op af.

— Maar wij zijn ongewapend, hernam Brand weer.

— Er zijn wapens genoeg in de vliegmaschine.

— Dat bedoel ik niet, Edward. Wij hebben wapens nodig om hen te kunnen overvallen.

— Ik heb nog altijd 't zwaard van mijn cipier, en Henderson heeft zijn vuisten. En jij kunt de lans nemen van een der bewakers, die ik in een hoek heb zien staan. Maar gauw, want over een half uur is de dag aangebroken.

Brand ging het hek weer binnen, greep de lange lans van bamboe met de scherpe punt aan het einde, kwam weer naar buiten, en trok de lans bij de punt achter zich aan, opdat het wapen niet

tegen de lucht zou afsteken.

Aldus slopen de drie mannen langs de voorzijde van de tempel, waarbij zij zich zoveel mogelijk haastten, want het werd snel lichter in het oosten, en alles moest gedaan zijn, voor de zon boven de kim rees.

Daar was de vliegmaschine, de trouwe vriend, op nog geen vijftig passen afstand, en daar waren ook de drie Chinese Boeddhapriesters, die het toestel schenen te beschouwen als een of andere kwade geest, die zich moesten trachten te bezweren.

De drie mannen maakten zich gereed voor de overval.

Maar toen zij nauwelijks veertig passen over de grond voortkruipend hadden afgelegd, en zich juist hadden opgericht, nu in het volle licht van de maan, sprongen de drie priesters op, en draaiden zich om, teneinde zich naar het oosten, opnieuw op hun knieën te werpen.

Maar zo ver kwamen zij niet, want zij zagen aanstonds de drie mannen in het maanlicht en de hogepriester liet een schelle kreet horen. De priester naast hem echter trok een wapen uit zijn gordel, en Brand herkende zijn eigen revolver.

De man had blijkbaar verstand van vuurwapens, want hij legde op Raffles aan, en de volgende seconde zou hij de trekker overhalen.

Maar snel als de gedachte had Brand de lans opgeheven, en wierp deze speer uit alle macht naar de schutter.

De punt drong diep in de borst, en de man viel neer met een schorre kreet.

Tegelijkertijd waren Raffles en Henderson op de beide anderen toegesneld, en voor dezen hun lange zwaarden hadden kunnen trekken, waren zij reeds overmeesterd, en stevig gebonden met hun eigen zijden gordels, die wel vijf meter lang bleken te zijn.

Maar de schorre doodskreet was, helaas, gehoord, en juist toen de twee machteloos waren gemaakt, klonk aan de tegenovergestelde zijde van de hoogvlakte de sombere, loeiende reuzenhoren die dadelijk weer beantwoord werd door trommen in het dorp aan de voet van

de tafelberg.

Er zouden zeker geen vijf minuten meer verstrijken, alvorens de woedende menigte het plateau zou komen opstormen, en de drie vluchtelingen opnieuw zou gevangen nemen.

Misschien bestond er een kans, nog tijdig aan deze zijde van de helling af te dalen, maar dit zou met levensgevaar gepaard gaan, want aan de kant van de tempel daalde de berg bijna loodrecht naar de vlakke af.

Bovendien, zouden zij niet gered zijn, zelfs al kwamen zij heelhuids beneden. De hele streek zou in rep en roer worden gebracht, voertuigen waren er niet, en paarden zouden zij heel zeker evenmin kunnen krijgen.

En tenslotte, Raffles wilde zijn vlieg-machine tot geen prijs in de steek laten.

— Laten wij het toestel dwars trekken, jongens, stelde hij voor. Het is vlak bij de rand van het plateau, en misschien zal de kracht van de motor wel voldoende zijn om het een paar meters voort te trekken. Zijn wij eenmaal in de lucht, dan zijn wij ook gered.

— Dat zal onmogelijk zijn zonder wielen, schreeuwde Brand. Kijk maar hoe ongelijk de bodem is. Wij zijn verloren.

— Nog niet, mijnheer Brand, schreeuwde Henderson plotseling, opgewonden. Wij hebben wel geen wielen, maar wij hebben iets anders dat rond is.

— Wat dan?

— De houten gebedsrollen.

— Bravo James, zei Raffles vrolijk. Dat is een uitstekende inval van jou. Wij kunnen ze met vereende krachten onder het landingsgestel schuiven, en dat zal ruimschoots voldoende zijn om de machine althans in beweging te brengen. Maar gauw, want ik geloof dat ik de wilde dieren reeds hoor brullen.

Eerst werd de Duivel der Lucht zodanig omgetrokken, totdat de neus wees in de richting van de vlakke.

Toen plaatste Henderson zijn machtige schouders onder de romp, en hij wist, geholpen door Raffles, het toestel voldoende op te lichten, om Brand gelegenheid te geven, achtereenvolgens de beide gebedsrollen op ongeveer een me-

ter onderlinge afstand onder de stalen buizen te leggen, die het landingsgestel vormden.

Het was zeer primitief, het gestel zou na een halve meter weer van de rollen afglijden, maar het moest geprobeerd worden, want een andere uitweg was er niet.

Brand en Henderson waren reeds in de cockpit gesprongen, toen Raffles toetrad op de gebonden hogepriester, die hem aanzag met ogen, die gloeiden van dierlijke wraakzucht, en met een snelle beweging de robijn losmaakte uit de tiara welke hij droeg, met de woorden:

— Het is mijn gewoonte, hogepriester, wat ik mij voorneem, ook ten uitvoer te brengen. Ik neem dus deze edelsteen mee, bijwijze van aandenken aan een zeer onaangenaam avontuur, dat, naar ik hoop, nog juist bijtijds goed zal eindigen. Vaarwel, wij gaan vertrekken.

Hij wendde zich naar het toestel en riep:

— Het goud en de diamanten zijn toch op hun plaats, in de valiezen?

— Alles in orde. Kom dadelijk aan boord, want daar komen de gele apen al aanstormen, gewapend met pijl en boog, lans en sabels, en weet ik wat nog meer.

Het was inderdaad hoog tijd, want de voorsten van de woedende troep, zwaaiend met sabels en bijlen, de pijlen reeds op de pees leggend van hun bogen, waren op nauwelijks honderd meter afstand genaderd, en hun gehuil klonk de drie Europeanen verre van geruststellend in de oren.

Veronderstel, dacht Brand opeens, dat de Chinezen aan de motor hadden geknoeid?

Het was een van twijfel geladen ogenblik, toen Raffles de hefboom verzette, na op zijn plaats geklauterd te zijn. Een zucht van verlichting steeg uit hun borst toen de schroef dadelijk begon te draaien, en binnen een paar tellen op volle toeren was.

De machine kreeg een schok, sprong als het ware een halve meter vooruit, toen glipten de houten rollen onder het scheef gezakte onderstel uit, door haar

vaart schoof de machine nog wat vooruit, en balanceerde toen juist op de rand van de loodrecht afdalende helling.

De schroef draaide, maar de machine scheen zich niet verder te kunnen voort-slepen over de ongelijke grond en op het steeds verder doorbuigende onderstel.

De woedende menigte was nu geen vijftig meters van de Duivel der Lucht verwijderd.

Een reusachtige Chinees stond stil, spande zijn boog, mikte even, en de volgende seconde bleef een pijl trillend steken in een der houten stijlen van de vliegmaschine, op geen streep boven het hoofd van Brand.

— Henderson, kom wat dichterbij mij zitten, kom naar voren, beval Raffles met luider stem. Houd je goed vast, want ik laat het toestel vallen.

De hele machine kraakte, alsof zij uiteengerukt zou worden, door de heftige trekkracht van de schroef, zodat Raffles wel genoodzaakt was, de motor te drosselen, daar anders zeker het toestel uit elkaar zou worden getrokken.

Henderson begreep onmiddellijk de bedoeling van Raffles en bewoog zich voorwaarts, zoveel mogelijk bukkend.

Wat Raffles verwacht en gehoopt had, geschiedde...

De vliegmaschine lag zover vooruitgeschoven op de rots, dat het zware gewicht van de reus voldoende was om het evenwicht te verstoren.

Het toestel neigde aanstonds voorover, hoe langer hoe dieper, de staart rees steil de lucht in, het was alsof er iets kraakte en scheurde, en... toen gebeurde het.

De vliegmaschine stortte als het ware van de rots af, maar Raffles verloor zijn tegenwoordigheid van geest niet, gaf direct vol gas, de schroefbladen ranselden met ontzaglijke kracht de luchtlagen, en op nog geen tien meters boven de rotsbodem richtte het toestel zich op uit de schuine stand, en gierde opwaarts in een sierlijke boog.

Raffles deed de machine wenden, en steeg tot op een hoogte van bijna honderd meter boven het plateau.

Een smal, gouden segmentje van de

opkomende zon was juist zichtbaar geworden in het oosten.

De nevels van de nacht waren weggetrokken, en reeds kon men op de hoogvlakte alles duidelijk onderscheiden.

De luchtreizigers zagen de machtige, sombere tempel, de gevangenis, de Klok des Doods en een woedende, tierende menigte, die dreigend de vuisten opstak, en ten slotte nog een klein groepje bij de rand van de hoogvlakte, daar, waar zij de gebonden priester hadden achtergelaten.

Enkele pijlen werden nog nutteloos op de vliegmaschine afgeschoten, het toestel steeg altijd hoger en hoger, en verhief zich als een adelaar in de steeds lichter wordende lucht, totdat de hoogvlakte nog slechts te zien was als een onduidelijke grauwe massa.

Tot zijn vreugde bemerkte Raffles aanstonds, dat er aan de motor niets haperde, en dat deze evengoed werkte als altijd.

Wat er gebeuren moest, wanneer de piloot weer verplicht was te landen, dat was een zaak, waar men zich thans maar niet mee moest ophouden.

De hoofdzaak was, dat er niets haperde aan de motor, en Raffles slaagde er dan ook spoedig in, de snelheid op te drijven tot bijna het maximum.

Daar beide wielen verloren waren gegaan, was de luchtweerstand zelfs minder en Raffles maakte hiervan gebruik, door zo snel mogelijk deze ongestuvrijke streken te verlaten.

Bijna de hele dag stuurde Raffles in zuid oostelijke koers, zonder zich ergens op te houden, stak de Gele Zee over, en nog was de zon niet in haar bed van golven verdwenen, toen Brand, die enige tijd door de kijker getuurd had, de eilandengroep in het oog kreeg, waarvan er één het doel was van hun tocht.

Met onverminderde snelheid suiden zij over de verlaten zee, totdat het kleine eilandje in het gezicht kwam, waar Raffles de buit wilde gaan verbergen, om die te voegen bij hetgeen zich reeds in de geheime bergplaats bevond.

En nu brak het gevreesde ogenblik aan.

Raffles kende de situatie voortrefte-

lijk, en wist dat zich aan de zuidzijde een strook grond bevond, uitsluitend bestaande uit fijn, wit zand, en zich uitstrekkend langs de kust van het eiland, dat wil zeggen bijna twee en een halve kilometer.

Van het ogenblik af dat hij een vlieg-machine gebruikt had voor zijn tochten, was Raffles daar ook neergestreken, maar thans was het een andere zaak, en toch leek dit de enige mogelijkheid. Hij moest trachten de snelheid tot het uiterste te beperken, en dan proberen neer te strijken op het harde strand. De kans bestond dat de machine over de kop zou slaan, als het gebroken onderstel in de grond bleef haken, maar het moest gewaagd worden.

Maar juist toen Raffles in grote krin-gen wilde gaan dalen, uitte Brand een luide kreet, legde zijn hand op de schouder van Raffles, en riep hem in het oor:

— Bezoekers op ons eiland.

— Wat zeg je daar? Een Engels oorlogsschip soms?

— Neen. Was dat maar waar. Ik kan door de kijker prauwen onderscheiden, die half op het strand zijn getrokken, en verder op de zee ligt een jonk, met de zeilen gereefd, en een zwarte vlag in top.

— Zeerovers dus, zei Raffles lachend. Ik kan niet zeggen dat het ons ditmaal voor de wind gaat. Onder die omstandigheden kunnen wij hier onmogelijk landen. En toch ben ik niet van plan, mijn eiland in hun handen achter te laten, zonder mij te hebben over-

tulgd dat onze schat veilig is. Ik ga aan de andere zijde van het eiland dalen.

— Maar daar is geen strand, riep Brand verschrikt.

— Dat weet ik, maar er is water, en dat gelukkig in overvloed. Onze machine kan in ieder geval een poos drijvend blijven, en ik weet een baai, geheel vrij van rotsen, waar wij het toestel veilig kunnen opbergen zonder te worden gezien.

De snelheid van het toestel was nog zo groot, dat na het einde van dit korte gesprek goudeland zelfs bijna niet meer te zien viel. Nu pas liet Raffles de machine keren, daalde tevens in een scherpe boog, en naderde nu het eiland van de noordzijde. Hij was er nog wel vijf kilometers vandaan, toen de hoogte van het toestel niet meer dan honderd meters boven de golven bedroeg. De baai kwam in het gezicht, en vertoonde zich als een halve maan, met een vrij smal strand, eveneens gebogen van vorm, waar het onmogelijk zou zijn geweest, neer te strijken.

Tien meter boven de golven, dan vijf, en de motor werd afgezet. De schroef stopte en de vlieg-machine gleed alleen op eigen vaart voort, totdat Raffles het toestel zeer behendig op het spiegelgladde watervlak deed neerstrijken.

Het water remde aanstonds de vaart aanmerkelijk, en vlak voor het strand kwam het toestel eindelijk tot stilstand, en dreef rustig, als een sierlijke watervogel, op de oppervlakte van de baai.

HOOFDSTUK VII

DE STRIJD MET DE PIRATEN

Het mocht een gelukkige omstandigheid heten dat de Chinese zeerovers, of wie het dan anders mochten zijn, de nadering van de vlieg-machine onmogelijk hadden kunnen bemerken, want het was van vulkanische oorsprong. Ongeveer in het midden liep als een geweldige ruggestreeg, een laag gebergte,

eigenlijk niet veel meer dan een reeks heuvels, die het uitzicht hadden belemmerd. Bovendien was Raffles het eiland op slechts een geringe hoogte vliegend, genaderd.

Inderdaad mocht dit een groot voordeel heten, want indien het werkelijk zeeschuimers waren, die daar op het

eenzame eiland geland waren, dan zou het lot van de aviateurs al heel spoedig beslist zijn, zodra zij werden ontdekt.

Wat de vliegmaschine betreft, het toestel hield zich uitstekend, de romp bleek volkomen waterdicht te zijn en geen druppeltje drong naar binnen. Weliswaar zou het zeer moeilijk zijn, in deze positie van het water op te vliegen, daar de schroefbladen tot bijna de helft in het water gedompeld waren.

De drie mannen waren intussen reeds uit de machine geklommen, en Brand, die dadelijk in het water sprong, constateerde dat het hem tot bijna aan het middel reikte. Er werd een lijn voor aan het toestel vastgemaakt en de drie mannen, door het water wadend, trokken het nog verder naar het land, totdat de machine als het ware gemeerd lag aan de voet van een steile rots, die loodrecht uit zee oprees, en waar het water tamelijk diep was.

Maar nadat hij de toestand eens had overzien, beviel Raffles ook deze plek geenzins. Want over een paar uur zou de vloed opkomen, en de golven zouden misschien het casco tegen de rots drukken en aldus beschadigen. Het was dus zaak, het toestel op het strand te trekken, maar hoe? Zij waren alle drie krachtige mannen, maar het zou toch onmogelijk zijn, zonder verdere hulpmiddelen, het uit het water op het zand te trekken.

En toen was het Brand, die het uitstekende denkbeeld kreeg, een paar van de schrale palmen te vellen, die zich met moeite in leven hielden aan de rand van de baai, en van de stammen rollen te maken, welke men onder de kist zou kunnen schuiven.

Nu bevonden zich in het toestel altijd enige van de meest gebruikte timmermansgereedschappen, zoals hamer, nijptang, beitel en zaag, en Henderson was dan ook al gauw aan het werk, een der palmbomen bij de voet door te zagen.

De boom viel weldra om, en enkele minuten later had de reus er vier zeer goed bruikbare rollen van gemaakt. Het was nu zaak ze onder water onder het gestel te schuiven, en deze taak was

aan Brand voorbehouden, die een uitmuntend zwemmer en duiker was.

Hij ontkleedde zich, en dook met een der rollen onder water, wat nog lastig genoeg bleek wegens het grote drijfvermogen van de stam, maar hij slaagde er toch eindelijk in, kwam naar adem snakkend weer boven, met het resultaat dat het toestel een paar decimeters kon worden opgetrokken.

Het aanbrengen van de volgende rollen ging heel wat gemakkelijker, en telkens als er van achteren een vrij raakte en dus aan de oppervlakte kwam, greep Brand het rondhout en schoof het van voren weer onder het gestel, terwijl Henderson en Raffles uit alle macht aan de lijn trokken. Dat werk was in het begin gemakkelijker dan later, want hoe meer het toestel geleidelijk hoger kwam, hoe minder het water verplaatste en hoe zwaarder het werd. Het was een uitputtend, vermoeiend werk bij die broeiende hitte, en dat terwijl de duisternis reeds was ingevallen.

Eenmaal op het strand gebracht, werd het toestel met de neus naar zee gedraaid, opnieuw op de rollen gezet, zoals geschied was op de hoogvlakte bij de Chinese tempel. Voor het eerst kon nu ook de schade worden opgenomen.

Inderdaad was die heel groot, maar men zou in elk geval de verwrongen en afgeknapte stalen buizen kunnen vervangen door reservedelen, die de machine altijd meevoerde. Wielen waren er, helaas, niet, maar Raffles rekende er op, dat men wel een paar geschikte althans bruikbare wielen zou kunnen krijgen in een of andere Chinese havenplaats.

Daar het thans te donker was geworden om nog iets te herstellen, zo besloot Raffles dit tot de volgende dag op te schorten, en eerst een onderzoek te gaan instellen naar de verblijfplaats en, zo mogelijk, naar de plannen van de Chinese zeeschuimers.

Men kon binnen een uur tijd gemakkelijk naar de zuidkust komen, daarbij inbegrepen het overklommen van de heuvelreeks, en Raffles nam zich voor, onmiddellijk te vertrekken. Hij wilde ze-

kerheid hebben, alvorens te gaan slapen.

Henderson kreeg de opdracht, bij de vliegmaschine te waken, Raffles en Brand grepen hun geweren, staken hun revolvers in de holster, overtuigden zich dat zij ook hun sterke knipmessen bij zich hadden, en begaven zich toen in de duisternis op weg, met de belofte dat zij zo gauw mogelijk zouden terugkeren.

Inmiddels was de maan opgekomen, zij was bijna vol, en bij haar licht kon men de voorwerpen op niet te grote afstand vrij goed onderscheiden.

Raffles kende dit eiland zo goed, dat, wat hem betrof, ook de maan afwezig had kunnen blijven.

Hij ging Brand voor langs wat een natuurlijk pad bleek te zijn, hetwelk zigzagsgewijze naar de top van de heuvelreeks voerde. Boven aangekomen wierpen de beide mannen zich languit op de rots, en kropen behoedzaam naar voren, totdat zij konden neerzien in de kleine, zuidelijke vlakke, met het brede, gladde en gelijke strand.

Het eerste wat zij zagen was een zetal vrij grote prauwen, half op 't strand getrokken, en die er uit zagen als slapende zeemonsters.

Niet ver daar vandaan, was een houtvuur ontstoken en het schijnsel daarvan deed een stuk of twaalf gedaanten onderkennen, waarvan de meesten stil en zijgend een pijp rookten, terwijl een paar heen en weer liepen, tussen het vuur en de zee.

Als een donkere massa was op enige afstand in zee een jonk zichtbaar, met het Latijnse zell thans geheel opgerold.

Uit alles bleek dat de zeeschuimers hier een schuilplaats hadden gezocht en dat zij daarvoor het eiland van Raffles al eens vaker hadden gebruikt en het goed kenden.

Het gelaat van Raffles was bleek in het maanlicht, en Brand zag hoe hij zijn wenkbrauwen fronste, toen hij fluisterde:

— Zij kamperen in de onmiddellijke nabijheid van mijn schatkamer. Zie je daarginds die eigenaardig gevormde rots, die er uitziet als een reusachtig

mensenhoofd, dat omhoog schijnt te kijken? Het is achter en onder die rots, waar ik mijn buit verborgen heb, en een toeval kan gemakkelijk die plek aan het licht brengen.

— Dan kunnen wij niet anders doen dan hopen, Edward, dat die flibustiers gauw hun biezen zullen pakken.

— Dat kan lang duren. Naar de grootte van die jonk te oordelen zijn er minstens vijftig of zestig man, modern bewapend en ik zou wel eens willen weten hoe we ze hier op de vlucht zouden moeten drijven.

— Wij niet, maar misschien wel een Chinees oorlogsschip.

— Maar Charles, laat me niet lachen. Een Chinees oorlogsschip. Het mocht wat. Alsof er ernstige pogingen zijn gedaan, het kwaad van de zeeroverij uit te roeien. Neen, op de komst van zulk een oorlogsschip durf ik niet hopen, want slechts een toeval zou het hier in de buurt kunnen brengen.

— Of een achtervolging, vulde Brand de zin aan. Wil ik proberen, wat nader bij te sluipen en af te luisteren, wat die acrobaten daar bespreken? Ik ken genoeg Chinees om ze te kunnen verstaan.

— Neen amice, wij moeten elkaar liever niet verlaten, dat zou al te gevaarlijk zijn, zei Raffles hoofdschuddend. Ik zie niet in wat wij anders kunnen doen, dan rustig afwachten, of die kerels het eiland niet zullen verlaten. Wij zijn wel verplicht...

Hij kon de zin niet voltooien, want een zwaar gewicht viel eensklaps boven op hem, en scheen hem aan de grond te nagelen.

Brand slaakte een kreet en greep naar zijn revolver.

Acht of tien Chinezen waren in het donker naderbij geslopen, hadden hen gezien, waren, onhoorbaar als katten op hen toegekropen, en hadden zich onverhoeds op hen geworpen.

Aan verzet viel onder deze omstandigheden zelfs niet te denken, want twee zeeschuimers hadden zich bovenop Raffles geworpen, zodat hij bijna stikte, onder het gewicht, en vier of vijf anderen hadden Brand omsingeld, en hem

zijn geweer ontruikt, nadat hij er in geslaagd was op te springen en een hunner met de kolf van dat wapen een harde mep op het hoofd toe te brengen.

De beide mannen werden vlug ontwapend, en met kolfstoten in de rug en revolverlopen op hun hoofd gericht, gedwongen om de flauwe helling van de heuvels aan de zuidzijde af te dalen, tot bij het vuur, waar men het gerucht van de korte worsteling reeds gehoord moest hebben, want van alle kanten kwamen er Chinezen opdagen, wier woorden en gelaatsuitdrukking verre van geruststellend waren.

Alles was zo snel in zijn werk gegaan, dat Raffles en Brand nog nauwelijks tot een goed beseft van de toestand waren gekomen, toen zij reeds een man tegenover zich zagen, die zeker het hoofd was, de aanvoerder, te oordelen naar zijn trotse, aanmatigende houding, en het ontzag, waarmede de anderen hem behandelden.

Het was een Chinees met brede kaken, en kleine, gitzwarte, scheefgeplaatste ogen. Zijn gelaat was het enig kenmerk van zijn ras, want zijn kleren waren volkomen westers. Hij droeg hoge laarzen, een wijde broek, een jekker, en een pracht van schipperspet, die men veeleer op het hoofd van een Hollandse binnenschipper zou verwachten.

Toen hij zijn jekker langzaam openknoopte, kon men de brede, lederen gordel zien, waaraan zijn revolvertas was bevestigd, en de schede van een breed mes met een heft van hertshoren.

Deze aanvoerder kwam langzaam op de beide mannen toe, die daar zo onverhoeds weer in gevangenschap waren geraakt, bekeek hun gelaat en hun kleeren aandachtig, en vroeg met een diepe keelstem en in uitstekend Engels:

— Wie zijn jullie, en wat komen jullie op ons eiland doen?

— Wij zijn Engelsen en dit eiland behoort aan mij, antwoordde Raffles koeltjes. Ik zou u aanraden, ons onmiddellijk vrij te laten, want de Engelse regering zou niet mak zijn, als ik haar mededeelde wat mij hier wederwaren is.

De Chinees maakte een minachtend gebaar, en ging kalm voort:

— Waar ligt jullie schip? Wij zullen de ligplaats van je jacht wel uitvinden en er zijn zeker wel mooie vrouwtjes aan boord, is het niet? En geld? Vier mannen hier, om een onderzoek te gaan instellen.

Er boden zich wel twaalf zeeschuimers aan, maar de chef koos er vier uit, en ging op zachte toon in het Chinees voort, in de veronderstelling dat Raffles hem niet kon verstaan:

— Het jacht van die rijke Engelse sinjeur ligt natuurlijk ergens in de noordelijke baai. Ga je er van overtuigen. Neem de grootte op, en als het kan het aantal koppen der bemanning, of er bewapening aan boord is, en zo meer. Kom mij dit aanstonds melden. Ik denk dat wij een goede slag kunnen slaan, makkers. De goden zijn ons welgezind deze nacht.

Onmiddellijk verdwenen de vier mannen in de duisternis. Raffles dacht er een ogenblik over een waarschuwingsein te geven, maar hij besepte dat de afstand te groot was, en dat Henderson hem onmogelijk zou kunnen horen. Toch zouden de bandieten de vliegmaschine onvermijdelijk moeten zien, want er was maar één baai in het noorden en juist daarheen zouden zij hun schreden richten. Hij hoopte vurig dat Henderson goed zou opletten en de nadering der vier mannen bijtijds zou bespeuren.

Brand en hij waren niet geboeid, maar men had hun de wapens afgenomen, aan ontvluchting viel niet te denken, want zij waren omringd door minstens vijftig goedgewapende schavuiten, die hen zeker onmiddellijk zouden doden bij de minste poging tot verzet. En dat dit al niet geschied was, hadden zij zeker uitsluitend te danken aan de omstandigheid, dat de Chinese aanvoerder hen voor schatrijke toeristen aanzag, die hier door het toeval waren aangeland, en van wie hij een hoge losprijs zou kunnen eisen. Mochten de vier bandieten Henderson overrompelen, en vonden zij het valies met het goud en de juwelen in de vliegmaschine, dan was

hun lot zeker niet twijfelachtig.

Er konden omstreeks twintig minuten verlopen zijn, en Raffles vroeg zich vol spanning af, hoe het met Henderson stond, toen er ineens een gilende kreet gehoord werd. Allen wendden het hoofd naar de hoge rots op een afstand van een honderdtal meters, en door de golven bespoeld, waarop een gedaante zeker van een schildwacht, zichtbaar was, die nu wild met de armen zwaaide en naar de zee wees.

Aller blikken wendden zich daarheen, en men zag nu heel in de verte een reusachtige, donkere vorm op het water drijven.

Bijna op hetzelfde ogenblik zwaaide de melkwitte straal van een zoeklicht over de golven, zocht langzaam maar zeker het water op, en ving toen als het ware de jonk in haar greep.

Een gehuil van schrik en woede klonk onder de Chinese piraten.

Sommigen stormden, alleen denkend aan hun schip, naar de plek waar de prauwen gemeerd waren, anderen verscholen zich achter de rotsen, en legden hun geweren aan, alsof zij in staat zouden zijn, met die wapens iets uit te richten. Niemand scheen zich meer te bekommeren om de gevangenen.

Daar op zee, in de verte, klonk een geluid alsof er een ketting over een spil rammelde, 'n bloedrode vuurstraal werd zichtbaar, het was alsof er een donderslag klonk, en toen sloeg een granaat vlak bij de jonk in het water en deed een hoge fontein opsputten, zodat de jonk heftig heen en weer schommelde.

In het schitterend witte licht zag men een paar kleine gedaanten over het dek van de jonk rennen, en zich hals over kop in zee storten.

Wéér een vuurstraal, wéér een donderslag; de tweede granaat trof doel en viel juist midden op het Chinese vaartuig, dat als het ware in tweeën spleet, in twee helften uit de golven werd opgelicht, en toen in een regen van versplinterd hout neerkwam.

Een gehuil van krankzinnige vrees steeg onder de piraten op, wier enige kans om te ontvluchten aldus vernietigd was. Zij bezaten nu alleen nog maar

de kleine prauwen en sommigen wierpen er zich hals over kop in, terwijl in de verte reeds het scherp getuf klonk van een paar motorbarkassen, met kleine snelvuurkanonnen op de voorplecht elk met vijftig of zestig van geweren voorziene zeesoldaten bemand, die op de kust kwamen aanzetten.

— Tijd om de plaat te poetsen, Charles, zei Raffles opgewekt. Ik heb bitter weinig lust om kennis te maken met onze reddingsboot.

Bijna alle Chinezen waren naar het strand gerend om het vege lijf te bergen, en slechts twee hunner zonden Raffles en Brand in het wilde weg een paar kogels na, die geen doel troffen.

Raffles en Brand beklommen zo snel zij konden de helling, en verwensten de bedienaar van het zoeklicht, die de witte straal nog verder liet spelen, en hun gestalten helder als klaarlichte dag moest doen afsteken tegen de donkere rotsen.

Hoe helder dit wel was, bleek overtuigend, toen er vanuit de motorbarkassen op hen geschoten werd en de kogels hen om de oren floten.

Gelukkig hadden zij het volgende ogenblik reeds de kam van de heuvels bereikt en waren zij nu betrekkelijk veilig aan de andere zijde. Betrekkelijk, want de kleine Engelse kruiser daarginds deed de zaken niet half, en zond een paar granaten over de heuvelkam heen. Deze barstten echter op veel te verre afstand. Zo snel zij konden ijlden zij voort, luidkeels schreeuwend naar Henderson, die zij reeds bij de vlieg-machine zagen, met zijn geweer zwaaiend, en dol van blijdschap, toen hij Raffles en Brand daar ongedeerd zag aankomen.

Brand struikelde bijna over een roerloos lichaam, dwars over het pad. Het was een der vier uitgezonden Chinezen. Henderson had het viertal gelukkig bijtijds ontdekt, en er zoeven twee met goed gerichte schoten neergelegd. De beide anderen hadden zich waarschijnlijk niet durven vertonen en hielden zich nu verborgen tussen de rotsen.

— Als de weerlicht, er van door, riep Raffles, zodra hij zich verstaanbaar kon

maken. De Engelse matrozen zullen binnen een half uur het hele eiland hebben afgezocht. Het gaat daarginds heet toe, luister maar.

Inderdaad was het geweervuur thans allerhevigst, en er werd daar aan de andere kant van de heuvelreeks ongetwijfeld een woedend gevecht geleverd.

— Ik zal maar een gunstiger gelegenheid afwachten, om naar mijn schatkamer te gaan kijken, want nu is het niets gedaan, vervolgde Raffles, terwijl hij haastig in de machine klauterde, gevolgd door Brand en Henderson.

Het volgende ogenblik begon de schroef met grote snelheid te draaien, en het was alsof het toestel als door een reuzenvuist werd voortgeduwd, over de rollen heenstoof, heel even het water raakte, maar zich toen pijlsnel in de lucht verhief. Even ving de witte straal van het zoeklicht de Duivel der Lucht, maar een paar seconden later reeds was de machine buiten bereik van het Engelse geschut, welks bedienaars zeker nooit geweten hebben, op welk een zonderling doelwit zij die bewuste avond vuurden.

DE VOLGENDE AFLEVERING BEVAT :

Het Lot van Goudland

12 BUITENGEWOON SPANNENDE DETECTIVE ROMANS

IN TWAALF FRAAIE LINNEN BANDEN

VAN f 58.⁸⁰ VOOR f 35.⁴⁰

Betaalbaar met **SLECHTS** f 3.⁵⁰ of meer
p. mnd.

VOOR DEZE SERIE WERDEN UITSLUITEND DE BESTE BOEKEN
UITGEKOZEN VAN DE KNAPSTE SCHRIJVERS OP DIT GEBIED

Deze bijzondere serie bestaat uit: 1. Vuurgodin door Sax Rohmer. — 2. Moord en gros, door Carroll John Daly. — 3. Bill Berenger als Detective. — 4. Bill Berenger zoekt het uit, beide door Douglas V. Duff. — 5. Brief met Dynamiet door William P. MacGivern. — 6. Bluf. — 7. Lachende Vos. — 8. Zilveren Grafsteen. — 9. Sprekende Klok, alle door Frank Gruber. — 10. Moordmaniak door Frederic Brown. — 11. Op Weg naar Cairo. — 12. Moordenaars moeten ook leven, beide door Manning O'Brine.

Alle boeken zijn in geheel linnen prachtbanden, groot formaat, en voorzien van fraai gekleurde omslagen, totaal 2780 pagina's.

Deze boeken kostten f 58,80, nu **VOOR SLECHTS** f 35,40, desgewenst betaalbaar met f 3,50 of meer per maand.

De gehele serie wordt U onmiddellijk goed verpakt toegezonden na ontvangst van f 35,40 of 1e termijn.

Men vermeldt: « Detective Ster - Serie, ; aanbieding L. L. ».

BOEKHANDEL H. NELISSEN

LEIDSEGRACHT, 108 — AMSTERDAM

Tel. 31791 — Postrek. 60092 — Gem. Giro N 2266